

สรุปจาก STANDARD ENGLISH GRAMMAR ของ สำราญ คำยี่ง ACE, CGEt

- NOUN - หน้า 2/51
Pronoun - หน้า 3/51
Article – หน้า 7/51
Adjective – หน้า 9/51
Adverbs – หน้า 10/51
Verb – หน้า 12/51
Conjunction – หน้า 16/51
None – finite Verb - หน้า 18/51
Question tags – หน้า 20/51
prefixes and suffixes หน้า 22/51
Comparison of adjective and adverb – หน้า 25/51
If clause and wish form หน้า 28/51
active voice and passive voice - หน้า 30/51
Preposition – หน้า 33/51
Tense หน้า 35/51
Sentence and clause หน้า 41/51
Direct and indirect Speech หน้า 43/51
AGREEMENT OF SUBJECT AND VERB หน้า 49/51

WORDS

คำในภาษาอังกฤษแบ่งออกเป็นชนิดต่างๆได้ ๘ ชนิดด้วยกันคือ

1. **Noun** คำนาม (คำที่ใช้เรียกชื่อคน สัตว์ สิ่งของ สถานที่)
2. **Pronoun** คำสรรพนาม (คำที่ใช้แทนคำนาม)
3. **Adjective** คำคุณศัพท์ (คำขยายคำนาม)
4. **Adverb** คำกริยาวิเศษณ์ (คำขยายกริยา ฯลฯ ยกเว้นนาม กับ สรรพนาม)
5. **Verb** คำกริยา (อาการกระทำของประธาน)
6. **Conjunction** คำสันธาน (คำที่ใช้เชื่อมอนุประโยคตั้งแต่ 2 ประโยคขึ้นไป)
7. **Preposition** คำบุพบท (คำใช้เชื่อมแสดงความสัมพันธ์ระหว่างคำต่อคำ)
8. **Interjection** คำอุทาน (คำที่เปล่งออกมาลอยๆ เพื่อแสดงความรู้สึกของอารมณ์)

ในภาษาอังกฤษนั้นการสร้างประโยคจะใช้คำต่างๆเหล่านี้มาแต่งเป็นประโยคขึ้น ซึ่งคำแต่ละชนิดนี้จะมีลักษณะเฉพาะของตนเอง คือ มีหน้าที่ต่างกันและมีการวางตัวต่างกันด้วย ซึ่งต่อไปนี้จะได้อธิบายพื้นฐานเรื่องหลักการใช้คำต่างๆเหล่านี้และหลักการแต่งประโยคอย่างง่าย

NOUN

Noun คือคำที่ใช้เป็นชื่อของ คน สัตว์ สิ่งของและสถานที่ แบ่งออกได้ 5 ชนิดคือ

1. **Common Noun** สามานยนาม ได้แก่คำนามที่เป็นชื่อไม่ชี้เฉพาะของ คน สัตว์ สิ่งของ และสถานที่ เช่น man, dog, pen, school

2. **Proper Noun** วิสามานยนาม ได้แก่คำนามที่เป็นชื่อเฉพาะของคน สัตว์ สิ่งของ และสถานที่ และจะต้องเขียนด้วยตัวใหญ่เสมอ เช่น Ladda, Dang, Diccky, Toyota, Thailand ...

3. **Collective Noun** สมุหนาม ได้แก่คำนามที่เป็นชื่อของหมู่คณะ, กลุ่ม, ฝูง, เป็นต้น ส่วนมากมัก จะเป็นคำผสมที่ครั้งด้วย of เสมอ และสมุหนามนี้ต้องถือว่าเป็นนามพหูพจน์ตลอดไป ดังนั้นกริยาจึงต้องใช้ให้เป็นพหูพจน์ด้วย (อนึ่งบางคำอาจเป็นคำคำเดียวก็ได้ไม่จำเป็นต้องมี of และถ้าสมุหนามนี้มาทำหน้าที่เป็นประธานแล้วหมายถึงหน่วยเดียวก็ใช้กริยาเป็นเอกพจน์ แต่ถ้าหมายถึงแยกเป็นแต่ละบุคคลที่มีอยู่หลายคน ถือว่าสมุหนามนั้นเป็นพหูพจน์ ต้องใช้กริยาให้เป็นพหูพจน์ด้วย)

4. **Material Noun** วัตถุนาม ได้แก่คำนามที่เป็นชื่อของเนื้อวัตถุ ซึ่งส่วนมากก็ได้แก่คำนามที่เป็นของเหลว, แร่, ธาตุ, โลหะ แต่บางนามบางชนิดเมื่อยังไม่แยกก็จัดเป็น common Noun แต่เมื่อแยกแล้วจะมาเป็น Material Noun เช่น cow, ox, วัวมาแบ่งเป็น beef เนื้อวัว....

5. **Abstract Noun** อาการนาม ได้แก่คำนามที่เป็นชื่อของลักษณะ, สภาวะ, และการกระทำ นามจำพวกนี้ไม่มีตัวตน เป็นเพียงกริยาอาการเท่านั้น มีสำเนียงแปลว่า การ หรือ ความ ขึ้นต้น เช่น happiness ความสุข, Slavery ความเป็นทาส , eating การกิน

เป็นต้น

หน้าที่ของนาม

นามทั้ง 5 ชนิดที่กล่าวมานั้น เวลานำไปพูดหรือเขียน สามารถทำหน้าที่ได้ 7 อย่างคือ

1. เป็น Subject ของกริยาในประโยคได้.
2. เป็น Object ของกริยาในประโยคได้.
3. เป็น Object ของ Preposition (บุพบท) ได้.
4. เป็น Complement คือส่วนสมบูรณ์ของกริยาได้.

5. เป็น Appositive คือเป็นนามซ้อนนามได้.
6. เป็น Address คือเป็นนามเรียกขานได้(และต้องใส่ , Comma ด้วย).
7. เป็น Possessive คือเป็นนามแสดงความเป็นเจ้าของได้ (และต้องใส่ Apostrophe's ด้วย)

ลักษณะพจน์ของนามโดยทั่วไป

ในการสร้างประโยคนั้นจะต้องใช้กริยาให้สอดคล้องกับพจน์ของตัวประธาน ถ้าประธานเป็นเอกพจน์กริยาก็ต้องเป็นเอกพจน์ ถ้าประธานเป็นพหูพจน์กริยาก็ต้องเป็นพหูพจน์ ซึ่งหลักในการดูว่านามนั้นเป็นเอกพจน์หรือพหูพจน์นั้นก็ให้ดูที่ท้ายศัพท์นั้นๆคือ

1. ถ้าท้ายศัพท์นั้นไม่เติม S ให้ถือว่าเป็นเอกพจน์ เช่น a book , a cat ... etc.
2. ถ้าท้ายศัพท์นั้นเติม S ให้ถือว่าเป็นพหูพจน์ เช่น Books, cats etc.

* ข้อยกเว้น มีนามหลายตัว หรือหลายลักษณะที่ไม่อยู่ในหลักการทั้ง ที่กล่าวมาแล้วนั้น ซึ่งเป็นเรื่องที่จะละเอียดเกินไปที่เราควร จะรู้ในขณะนี้ ดังนั้นจะไม่กล่าวถึงกรณีที่ยกเว้นเหล่านี้ ถ้าใครสนใจอยากรู้มากขึ้นก็พึงหาศึกษาเอาเองต่อไป.

เพศของนาม

นามในภาษาอังกฤษทั้ง 5 ชนิด เมื่อจำแนกออกเป็นเพศแล้วจะมีอยู่ 4 เพศ คือ

1. Masculine Gender เพศชาย เช่น boy, man...etc.
2. Feminine Gender เพศหญิง เช่น girl, woman ...etc.
3. Common Gender เพศรวม เช่น Teacher, Student...etc.
4. Nature Gender ไม่มีเพศ เช่น pen, desk...etc.

หลักการเปลี่ยนเพศชายเป็นเพศหญิงมีหลักเกณฑ์ 4 อย่างคือ

1. โดยการเปลี่ยนคำทั้งคำจากเพศชายเป็นเพศหญิง เช่น Boy เป็น Girl เป็นต้น
2. โดยการเติมอาคม ess ที่ท้ายคำเพศชาย เช่น Prince เป็น Princess เป็นต้น
3. โดยการเติมคำที่เป็นเพศหญิงข้างหน้านาม จะกลายเป็นเพศหญิง เช่น Boy-friend เป็น girl-friend เป็นต้น.
4. โดยการเติมคำที่เป็นเพศหญิงข้างหลังนามจะกลายเป็นเพศหญิง เช่น Grand-father เป็น Grand-mother เป็นต้น.

จบเรื่องนาม

Pronoun

Pronoun (คำสรรพนาม) คือคำที่มีไว้สำหรับ(พูด,เขียน)แทนชื่อของคน,สัตว์,สิ่งของ,และสถานที่เพื่อป้องกันมิให้กล่าวชื่อนั้นซ้ำๆ ซากๆ ซึ่งเป็นการฟังไม่ไพเราะ

Pronoun มีอยู่ 8 ชนิดด้วยกันคือ

1. Personal Pronoun บุรุษสรรพนาม

2. Possessive Pronoun สามีสรรพนาม
3. Definite Pronoun นิยมสรรพนาม
4. Indefinite Pronoun อนิยมสรรพนาม
5. Interrogative Pronoun ปจฉาสรรพนาม
6. Relative Pronoun ประพันธ์สรรพนาม
7. Reflexive Pronoun สรรพนามสะท้อนหรือเน้น
8. Distributive Pronoun วิภาคสรรพนาม

คือ

1. **Personal Pronoun** บุรุษสรรพนาม คือสรรพนามที่ใช้แทนชื่อของผู้พูด, ผู้ฟัง, และผู้ที่ถูกกล่าวถึง ซึ่งมีอยู่ 2 พจน์ 3 บุรุษ

	เอกพจน์	พหูพจน์
บุรุษที่ 1	I	we
บุรุษที่ 2	you	you
บุรุษที่ 3	he, she, it	the

Personal Pronoun แบ่งได้ 5 รูป คือ

รูปที่ 1	รูปที่ 2	รูปที่ 3	รูปที่ 4	รูปที่ 5
I	Me	My	mine	myself
We	us	Our	ours	ourselves
You	you	Your	yours	yourself
He	him	his	his	himself
she	her	Her	hers	herself
It	It	its	its	itself
they	them	there	theirs	themselves

2. **Possessive Pronoun** สามีสรรพนาม คือสรรพนามที่ใช้แสดงความเป็นเจ้าของ ซึ่งก็คือบุรุษสรรพนามรูปที่ 4 นั้นเอง เวลาใช้ไม่ต้องมีนามตามหลัง มีหน้าที่ 3 อย่างคือ

- 2.1 เป็นประธานของกริยาในประโยค เช่น Your book is green, mine is red.
- 2.2 เป็นส่วนสมบุรณ์ของกริยา เช่น this pencil is mine, that one is your.
- 2.3 ใช้เรียงตามหลังบุรพบท(คำเชื่อมคำ) เพื่อเน้นความเป็นเจ้าของให้ชัดเจนขึ้นได้เช่น A friend of yours was killed last night.

3. **Definite Pronoun** นิยมสรรพนาม คือสรรพนามที่ชี้เฉพาะและใช้แทนนามได้ ที่นิยมใช้แพร่หลายมีอยู่ 6 ตัวคือ (รวมทั้ง which ด้วย)

this, that, one 3 ตัวนี้ใช้แทนนามที่เป็นเอกพจน์.

These, those, ones 3 ตัวนี้ใช้แทนนามที่เป็นพหูพจน์.

*นิยมสรรพนามนี้ ทำหน้าที่เป็นประธานหรือกรรมของกริยาในประโยคได้ตามแต่ จะ ใช้งาน.

4. **Indefinite pronoun** อนิยมสรรพนาม คือสรรพนามที่ใช้แทนนามได้ทั่วไป ไม่เฉพาะเจาะจงว่าแทนคนนั้นคนนี้โดยตรง (ตรงข้ามกับ Definite Pronoun) ได้แก่คำว่า some, any, all, someone, somebody, anybody, few, everyone, many, nobody,

everybody, other.....etc.

***ข้อสังเกต** ทั้งนิยมสรรพนามและอนิยมสรรพนาม ถ้าใช้โดยมีคำนามอื่นตามหลังจะกลายเป็นคำคุณศัพท์ไป แต่ถ้าใช้โดยไม่มีคำนามอื่นตามหลังจึงจะเป็นนิยมสรรพนามหรืออนิยมสรรพนาม.

5. Interrogative pronoun ปรุจฉาสรรพนาม คือสรรพนามที่ใช้เป็นคำถาม และต้องไม่มีนามตามหลังด้วยจึงจะเรียกว่าเป็นปรุจฉาสรรพนาม ได้แก่ Who , whom, whose , what, which ซึ่งมีวิธีใช้ดังนี้.

- **Who** (ใคร) ใช้ถามถึงบุคคลและเป็นประธานของกริยาในประโยคได้ บางครั้งก็เป็นกรรมได้ เช่น. **Who** is standing there ? ใครกำลังยืนอยู่ที่นั่น?
- **Whom** (ใคร) ใช้ถามถึงบุคคลและเป็นกรรมของกริยาหรือบุพบท (บางครั้งใช้ Who แทน).เช่น **Whom** do you love ? คุณรักใคร ?
- **Whose** (ของใคร) ใช้ถามถึงเจ้าของ และต้องเป็นบุคคลเท่านั้น เช่น. **Whose** is the car ? รถคันนี้เป็นของใคร
- **What** (อะไร) ใช้ถามถึงสิ่งของเป็นได้ทั้งประธานและกรรม เช่น:-
 - ถ้าเป็นประธานต้องไม่ใช้กริยาอะไรมาช่วยทั้งสิ้น เช่น What delayed you ?
อะไรทำให้คุณล่าช้า.
 - ถ้าเป็นกรรมต้องมีกริยาช่วยตัวอื่นมารวมด้วย และวางไว้หลัง What เช่น What do you want ?
- **Which** (สิ่งไหน อันไหน) ใช้ถามถึงสัตว์, สิ่งของ, เป็นได้ทั้งประธานและกรรม เช่น ถ้าเป็นประธานไม่ต้องใช้กริยาอื่นมาช่วย **Which** is the best? อันไหนดีที่สุด ?. (อนึ่งปรุจฉาสรรพนาม Whose ,which, what นี้ ถ้าใช้โดยมีนามอื่นตามหลังก็เป็นคุณศัพท์ไป ถ้าไม่มีนามอื่นตามหลังจึงจะเป็นปรุจฉาสรรพนาม)

6. Relative Pronoun ประพันธ์สรรพนาม คือสรรพนามที่ใช้แทนที่อยู่ข้างหน้า และในขณะที่เดียวกันก็ทำหน้าที่เชื่อมประโยค ซึ่งอาจเป็นประธานของประโยคหลังได้ด้วย ได้แก่ Who, Whom, Whose, Which, Where, what, when, why, that .

- **Who** (ผู้ซึ่ง) ใช้แทนนามที่เป็นบุคคลและบุคคลนั้นจะต้องเป็นผู้กระทำด้วย เช่น The man **who** came here last week is my cousin. ชายผู้ซึ่งมาที่นี่เมื่อสัปดาห์ที่แล้วเป็นลูกพี่ลูกน้องของฉัน.
- **Whom** (ผู้ซึ่ง) ใช้แทนนามที่เป็นบุคคลและบุคคลนั้นต้องเป็นผู้ถูกกระทำด้วย เช่น The boy **whom** you saw yesterday is my brother. เด็กชายผู้ซึ่งคุณพบเมื่อวานนี้เป็นน้องชายของผม.
- **Whose** (ผู้ซึ่ง.....ของเขา) ใช้แทนนามที่เป็นบุคคลเพื่อแสดงความเป็นเจ้าของนามที่ตามหลัง ดังนั้นเมื่อมี Whose ก็ต้องมีนามตามหลัง Whose เสมอ เช่น The girl **whose** father is a teacher goes to school every day. เด็กหญิงผู้ซึ่งพ่อของเธอเป็นครูนั้นไปโรงเรียนทุกวัน.(เป็นคำแสดง ความเป็นเจ้าของ Father).
- **Which** (ที่, ซึ่ง) ใช้แทนนามที่เป็นสัตว์ สิ่งของ เป็นได้ทั้งประธานและกรรม The animal **which** has wing is a bird. สัตว์ที่มีปีกนั้นคือนก(เป็นประธานของอนุประโยค has wings) The kitten which I gave to my aunt is very naughty. ลูกแมวซึ่งฉันให้แก่คุณป้าของฉันไปนั้นซุกซนมาก.(เป็นกรรมของกริยา gave ในอนุประโยค I gave to my aunt).
- **Where** (อันเป็นที่) ใช้แทนนามที่เป็นสถานที่ เป็นได้ทั้งประธานและกรรม เช่น The night club is the place **where** is not suitable for children. ในที่คลับเป็นสถานที่ที่ไม่เหมาะสมสำหรับเด็กๆ(เป็นประธานของอนุประโยค is not suitable for children) The hotel is the place where I like best . โรงแรมเป็นสถานที่ที่ผมชอบมากที่สุด.(เป็นกรรมของ like).
- **What** (อะไร, สิ่งที่) ใช้แทนนามที่เป็นสิ่งของ นามที่ What ไปแทนทำหน้าที่เป็นประพันธ์สรรพนามนั้นไม่ต้องปรากฏให้เห็นอยู่ข้างหน้าเหมือนประพันธ์สรรพนามตัวอื่น ทั้งนี้เพราะถูกละไว้ในฐานะที่เข้าใจแล้ว เช่น I know **what** is in the box. ฉันรู้ว่าอะไรอยู่ในกล่องใบนี้.
- **When** (เมื่อ, ที่) ใช้แทนนามที่เกี่ยวกับเวลา, วัน, เดือน, ปี เช่น Sunday **is the day when** we don't work. วันอาทิตย์คือวันที่เราไม่ทำงาน.
- **Why** (ทำไม) ใช้แทนนามที่เป็นเหตุผล (ส่วนมากใช้แทน reason) เช่น This is the reason **why** I go to Hong Kong. นี่คือเหตุผลที่ว่า ทำไมผมจึงไปฮ่องกง.
- **That** (ที่, ซึ่ง) ใช้แทนคน, สัตว์, สิ่งของ, และสถานที่ได้ แต่ต้องอยู่ในหลักเกณฑ์ 4 ประการอย่างใดอย่างหนึ่ง อันได้แก่ :-

1. เป็นนามที่มีคุณสมบัตินั้นมาขยายอยู่ข้างหลัง เช่น He is the tallest man **that** I have ever seen. เขาเป็นคนที่สูงที่สุดเท่าที่ผมเคยเห็นมา.

2. เป็นนามที่มีเลขจำนวนนับที่มาขยายอยู่ข้างหน้า เช่น China is the first country **that** I am going to visit. จีนเป็นประเทศแรกที่ข้าพเจ้าจะไปเที่ยว.

3. เป็นนามที่มีคุณศัพท์บอกปริมาณมาขยายอยู่ข้างหน้า เช่น She has much money **that** she give me. หล่อนมีเงินอยู่มากที่หล่อนจะให้ผม.

4. เป็นสรรพนามผสมต่อไปนี้ตัวใดตัวหนึ่งปรากฏอยู่แล้ว คือ someone, somebody, something, anyone, anything, anybody, anyone, everything, no one, nothing, etc. เช่น There is nothing **that** I can do for you. ไม่มีอะไรที่ผมจะช่วยให้คุณได้.

7. **Reflexive Pronoun** สรรพนามสะท้อนหรือเน้น ได้แก่บุรุษสรรพนามที่ 5 นั้นเอง อันได้แก่ myself, yourself, Themselves. เวลาใช้มีวิธีใช้ 4 อย่างคือ :-

1. เรียงไว้หลังประธาน เมื่อต้องการเน้นว่าประธานเป็นผู้กระทำกิจนั้นด้วยตนเอง เช่น I myself study English. ผมเรียนภาษาอังกฤษด้วยตนเอง.

2. เรียงไว้หลังกริยา เมื่อบอกว่าผลการกระทำนั้นเกิดจากผู้กระทำเองเช่น I will punish **myself** if I do mistakes ผมจะลงโทษตัวเอง หากผมทำผิด.

3. เรียงไว้หลังกรรม เมื่อต้องการเน้นกรรมนั้นเช่น I spoke to the President **himself** . ผมได้พูดกับตัวท่านประธานาธิบดีเอง.

4. เรียงไว้หลังบุรพบท by วางไว้สุดประโยคทุกครั้งไป เมื่อต้องการแสดงว่าประธานผู้นั้นกระทำกิจนั้นโดยลำพังคนเดียว เช่น Pranee makes her dress by **herself**.

8. **Distributive Pronoun** วิภาคสรรพนาม คือสรรพนามที่ใช้แทนคำนามในการแบ่งหรือจำแนกออกเป็นครึ่งหนึ่ง, สิ่งหนึ่ง, หรือตัวหนึ่ง วิภาคสรรพนามที่นิยมใช้กันมากคือ

each แต่ละ, either คนใดคนหนึ่ง, neither ไม่ใช่ทั้งสอง หรือไม่ใช่ทั้งสอง เช่น

There are ten boy **each** has one hundred bath. มีเด็กอยู่ 10 คน แต่ละคนมีเงินอยู่คนละ 100 บาท.

* **ข้อสังเกต** วิภาคสรรพนามถ้าใช้ลอยๆเป็นสรรพนาม แต่ถ้าใช้โดยมีนามอื่นตามหลังจะเป็นคุณศัพท์

จบสรรพนาม

[หน้าต่อไป](#)

-2-

Article

Article คือ คำที่ใช้นำหน้านาม คือคำนามในภาษาอังกฤษทุกตัว เวลาพูดเขียนจะต้องมี Article นำหน้าทั้งสิ้น(ยกเว้นบางตัวที่จะกล่าวต่อไป)

Article มีอยู่ 2 ชนิดคือ

1. Indefinite Article คือคำนำหน้านามแล้วมีความหมายทั่วไป อันได้แก่ A , An.
2. Definite Article คือคำนำหน้านามแล้วมีความหมายชี้เฉพาะ ได้แก่ The .

หลักทั่วไปของการใช้ A

คือเมื่อ A นำหน้านามใดนามนั้นต้องมีลักษณะครบ 4 ประการ อันได้แก่

1. เป็นนามเอกพจน์
2. เป็นนามนับได้
3. เป็นนามที่ขึ้นต้นด้วยพยัญชนะ
4. เป็นนามที่มีความหมายทั่วไป เช่น a book, a man, a bus, a pen

* ข้อยกเว้น ห้ามใช้ A นำหน้า คือนามบางตัวที่ขึ้นต้นด้วยพยัญชนะ แต่อ่านออกเสียงสระที่อยู่ถัดไป นามตัวนั้นให้ใช้ AN นำหน้าแทน (มี H เท่านั้น)

หลักทั่วไปของการใช้ AN

คือเมื่อ AN นำหน้านามใด นามนั้นจะต้องมีลักษณะครบ 4 ประการ คือ

1. เป็นนามเอกพจน์
2. เป็นนามนับได้
3. เป็นนามที่ขึ้นต้นด้วยสระ คือ A , E , I , O , U.
4. เป็นนามที่มีความหมายทั่วไป

* ข้อยกเว้น ห้ามใช้ AN นำหน้าคือ นามบางตัวที่ขึ้นต้นด้วยสระ แต่อ่านออกเสียงเป็นพยัญชนะ"ย" นามตัวนั้นให้ใช้ A นำหน้าแทน (มี U และ E เท่านั้น).

นามต่อไปนี้ห้ามใช้ทั้ง A และ AN นำหน้าเด็ดขาด

1. นามที่นับไม่ได้ทุกชนิด

2. นามพหูพจน์ทุกชนิด

หลักทั่วไปของการใช้ THE

คำว่า The แปลว่า นั้น,นี้ คือเป็นการชี้เฉพาะถึงสิ่งที่รู้กันอยู่แล้ว ซึ่ง The ใช้นำหน้านามได้ทุกชนิด ทุกประเภท นั่นคือ

1. เป็นนามเอกพจน์ ก็ใช้ The นำหน้าได้
2. เป็นนามพหูพจน์ ก็ใช้ The นำหน้าได้
3. เป็นนามที่ขึ้นต้นด้วยพยัญชนะ ก็ใช้ The นำหน้าได้
4. เป็นนามที่ขึ้นต้นด้วยสระ ก็ใช้ The นำหน้าได้ (แต่ให้อ่านว่า ดี)
5. เป็นนามที่นับได้ ก็ใช้ The นำหน้าได้
6. เป็นนามที่นับไม่ได้ ก็ใช้ The นำหน้าได้
7. แต่นามที่กล่าวมาทั้งหมดนี้จะต้องมีความหมายชี้เฉพาะเจาะจงเท่านั้น เช่น.

The water in the bottle is very poor. น้ำที่อยู่ในขวดนี้เย็นมาก.

นามต่อไปนี้ห้ามใช้ the นำหน้า

1. นามที่กล่าวขึ้นมาลอยๆ

2. นามที่ระบุไว้ในหัวข้อว่าห้ามใช้ the นำหน้า (ซึ่งมีข้อห้ามมากมายแต่จะไม่กล่าวถึง เช่น อាកารนาม, ชื่อเฉพาะของคน, ชื่อถนน, ชื่อวัน, เดือน, ปี, ลัทธิ, ศาสนา เป็นต้นซึ่ง ห้ามใช้ ทั้ง a, an, และ the นำหน้า)

* อนึ่งแม้ลักษณะของประโยคจะไม่มีคำบ่งชี้เฉพาะเอาไว้ แต่ถ้านามนั้นเป็นที่รู้จักกันดีระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง ก็ให้ใช้ the นำหน้าได้ เช่น

When you go out, don't forget to close **a** door. เมื่อคุณออกไปข้างนอก อย่าลืมปิดประตู(บานไหนก็ได้)นะ.

When you go out, don't forget to close **the** door. เมื่อคุณไปข้างนอก อย่าลืมปิดประตู(บานนั้น)นะ.

การใช้ a, an, the แบบระคน

- ถ้านามนั้นไม่มีบุรพบทวลีหรืออนุประโยคมาขยายอยู่ข้างหลังให้ใช้ a, an แทนที่ เช่น

A boy like to see monkey. เด็กชอบดูลิง.

- ถ้านามนั้นมีบุรพทวลีหรืออนุประโยคมา ขยายอยู่ข้างหลัง ให้ใช้ the แทนที่ เช่น

The man in this room is our teacher. ผู้ชายที่อยู่ในห้องนี้เป็นครูของเรา.

* มีหลักพิเศษอีกอย่างหนึ่งคือ นามใดก็ตามที่เป็นเอกพจน์นับได้ ที่กล่าวขึ้นมา ลอยๆ ให้เติม a , an แทนที่ แต่ถ้านามนั้นถูกยกขึ้นมาแล้วอีกเป็นครั้งที่ 2 ให้เติม the แทนที่เช่น

A black cat, the cat is fat. แมวดำหนึ่งสีดำ แมวดำนั้นอ้วน

* อนึ่งยังมีรายละเอียดมากมายเกี่ยวกับคำนามบางตัวว่านามตัวใดใช้เฉพาะ a, an และนามตัวใดใช้เฉพาะ the ซึ่งเป็นคำนามพิเศษ แต่ในที่นี้จะไม่กล่าวถึง.

จบเรื่อง Article

-

Adjective

Adj. คือคำที่ใช้บรรยายคุณภาพของนาม (ขยายนาม) เช่น Good, tall, fat ..etc.

Adj. เวลามาไปใช้นั้นปรกติมีวิธีใช้อยู่ 2 วิธีคือ

1. เรียงไว้หน้านามที่ Adj. นั้นไปขยายโดยตรงก็ได้ เช่น

The **fat** man can't run quick.

A **clever** boy can answer a difficult problem.

2. เรียงไว้หลัง Verb to be ก็ได้ เช่น.

Somsri is **beautiful**.

My dog is **black**.

* อนึ่งการใช้ Adj. แบบ 1 และ 2 นั้นเป็นการใช้ Adj. แบบทั่วไป แต่ยังมี Adj. พิเศษหลายตัวที่บังคับว่าจะต้องใช้วิธีใดวิธีหนึ่งเท่านั้น ซึ่งเราจะไม่กล่าวถึง.

ชนิดของ Adj.

Adj. แบ่งออกเป็น 8 ชนิดคือ.

1. **Descriptive Adj.** คุณศัพท์บอกลักษณะ(หรือคุณภาพ) เช่น Good, fat, tall, thin, rich ,etc.

2. **Proper Adj.** คุณศัพท์บอกชื่อเฉพาะ(บอกสัญชาติ)คือเป็นAdj. ที่มีรูปมาจากคำนามที่เป็นชื่อเฉพาะ เช่น Thai (มาจาก Thailand), English (มาจาก England)...
3. **Quantitative Adj.** คุณศัพท์บอกปริมาณ(ว่ามากหรือน้อยเท่านั้น) ได้แก่คำว่า many, much, little, some, any, all. เช่น He has **many** friend เขามีเพื่อนมาก.
4. **Numeral Adj.** คุณศัพท์ที่บอกจำนวน(ว่ามีเท่าไร) ได้แก่คำว่า One, Two, Three...
5. **Demonstrative Adj.** คุณศัพท์ชี้เฉพาะ(เจาะจงว่าเป็นคนนั้นคนนี้ มิได้หมายถึงคนอื่น)ได้แก่คำว่า the, same, this, that, these, those, such, such a. เช่น He is in the **same** room. เขาอยู่ห้องเดียวกัน.
6. **Possessive Adj.** คุณศัพท์บอกเจ้าของ(มีรูปมาจากบุรุษสรรพนามที่ 3) แต่เวลาใช้จะต้องมีนามตามหลังด้วยเสมอ ได้แก่คำว่า my, your, our, his, her, its, there. เช่น **His** dog is white. สุนัขของเขาสีขาว.
7. **Interrogative Adj.** คุณศัพท์คำถาม (ใช้ขยายนามเพื่อให้เป็นคำถาม ต้องวางไว้หน้านามเสมอ ถ้าไม่มีนามตามหลังมันจะเป็นปจฉาสรรพนาม) ได้แก่คำว่า What (อะไร), Which (อันไหน), Whose (ของใคร) เช่น **Whose** house is that? นั่นคือบ้านของใคร? .
8. **Distributive Adj.** คุณศัพท์แบ่งแยก(ใช้ขยายนามเพื่อแบ่งแยกให้เป็นรายบุคคลหรือรายสิ่งตามที่ถูกต้องการ) และนามที่ถูกขยายนั้นต้องเป็นเอกพจน์ตลอดไป ได้แก่คำว่า each, (แต่ละ), either (อันใดอันหนึ่ง, คนใดคนหนึ่ง), neither (ไม่ทั้งสอง), every (ทุกๆ) เช่น **Either** bank is flooded. แต่ละฝั่งของแม่น้ำถูกน้ำท่วม.

จบเรื่อง Adjective

Adverbs

Adverbs คือคำที่ทำหน้าที่ขยายกริยา, คุณศัพท์, หรือขยาย **Adverbs** ด้วยกันก็ได้

หลักการใช้ Adverbs

- ถ้าขยายกริยา ให้เรียงไว้หลังกริยา เช่น The old man walk **slowly**.
- ถ้าขยายคุณศัพท์ ให้เรียงไว้หน้าคุณศัพท์ เช่น Dang is **very** strong.
- ถ้าขยาย Adverbs ให้เรียงไว้หน้า Adverbs เช่น The train runs **very** fast.

ชนิดของ Adverbs

Adverbs แบ่งออกเป็นหมวดใหญ่ๆได้ 3 หมวด คือ

1. Simple Adverbs กริยาวิเศษณ์สามัญ ใช้ขยายกริยากรรมดानीเอง แบ่งได้ 6 หมวดคือ

1. Adverbs of time กริยาวิเศษณ์บอกเวลา ได้แก่คำว่า now, ago, yesterday, ...
2. Adverbs of place กริยาวิเศษณ์บอกสถานที่ ได้แก่คำว่า near, far, in, out, ...
3. Adverbs of frequency กริยาวิเศษณ์บอกความสม่ำเสมอ ได้แก่คำว่า always, often, again, usually,
4. Adverbs of Manner กริยาวิเศษณ์บอกอาการ ได้แก่คำว่า well, slowly, quickly, fast..
5. Adverbs of Quantity กริยาวิเศษณ์บอกปริมาณมากน้อย ได้แก่คำว่า Many, much, very, too, quite...
6. Adverbs of affirmation or negation กริยาวิเศษณ์บอกการรับหรือปฏิเสธ ได้แก่คำว่า yes, no, not, not at all..

2. Interrogative Adverbs กริยาวิเศษณ์คำถาม ใช้ขยายกริยาเพื่อให้เป็นคำถาม (ต้องวางไว้หน้าประโยคเสมอ) แบ่งได้ 6 หมวด คือ

1. บอกเวลา ได้แก่คำว่า When (เมื่อไร), How long (นานเท่าไร).
2. บอกสถานที่ ได้แก่คำว่า Where (ที่ไหน).
3. บอกจำนวน ได้แก่คำว่า How many (มากเท่าไร), How often (กี่ครั้ง)..
4. บอกกริยาอาการ ได้แก่คำว่า How (อย่างไร)(ใช้กับ do).
5. บอกปริมาณ ได้แก่คำว่า How much (มากเท่าไร).
6. บอกเหตุผล ได้แก่คำว่า Why (ทำไม).

3. Conjunctive Adverbs กริยาวิเศษณ์สันธาน ใช้เชื่อมประโยคหน้าและหลังให้สัมพันธ์กัน ได้แก่คำว่า Why, Where, When, How, Whenever, While , As, Wherever..

หมายเหตุ Adverbs บางคำมีรูปเช่นเดียวกับ Adj. แต่การใช้ต่างกัน เช่น fast, hard, low, right, etc ซึ่งเราจะสังเกตได้จากการวาง คือ

- เมื่อวางไว้หน้านาม หรือหลัง Verb to be ก็จะเป็น Adj.
- ถ้าวางไว้หลังกริยาต่างๆไป ก็จะเป็น Adverbs.

จบเรื่อง AdverbsVerb

Verb (กริยา) คือคำที่แสดงถึงการกระทำหรือถูกกระทำของคำที่ทำหน้าที่เป็นประธาน(หรือคำที่ทำหน้าที่ช่วยกริยาด้วยก็ได้) เพื่อบอกถึง Tense (ช่วงเวลาที่ทำ) Voice (ผู้พูด) Mood (อารมณ์)

Verb แบ่งออกเป็น 3 ชนิดคือ

1. สกรรมกริยา Transitive Verb กริยาที่ต้องมีกรรมมารับ.
2. อกรรมกริยา Intransitive Verb กริยาที่ไม่ต้องมีกรรมมารับ.
3. กริยานุเคราะห์ **Auxiliary Verb** กริยาที่บอก Tens, Voice, Mood.

1. **สกรรมกริยา** คือกริยาที่ต้องมีกรรมมารับจึงจะได้เนื้อความสมบูรณ์ เช่น Kick (เตะ), Eat (กิน) เป็นต้น.

คำที่นำมาเป็นกรรมของสกรรมกริยาได้ก็คือ

1. นามทุกชนิด เช่น A mango.
2. สรรพนาม เช่น Him.
3. กริยาสภาวะมาลา(สภาวะที่เกิดอยู่กับชีวิต) เช่น To study.
4. กริยาที่เติม ing แล้วนำมาใช้เป็นนาม เช่น sleeping.
5. วลีทุกชนิด เช่น I don't know what to do.
6. อนุประโยค เช่น I know who will come tomorrow.

*อนึ่ง สกรรมกริยาบางตัวหรือบางประโยค ต้องมีตัวขยายกรรมมารับ จึงจะได้เนื้อความสมบูรณ์ เช่น The people **made** him king. (ประชาชนแต่งตั้งให้เขาเป็นพระราชา) เป็นต้น.

2. **อกรรมกริยา** คือกริยาที่มีเนื้อความอยู่ในตัวสมบูรณ์แล้ว ไม่ต้องมีกรรมมารับ เช่น Run, sleep, swim, sit. เป็นต้น แต่อกรรมกริยาบางตัวก็ต้องมีตัวขยายกริยาเพื่อให้ประโยคได้ใจความสมบูรณ์ ซึ่งอกรรมกริยานั้นก็ได้แก่ Verb to be (เป็น, อยู่, คือ) Verb to have (เฉพาะแปลว่า มี) Become กลายเป็น), Seem (ดูเหมือนว่า), Feel (รู้สึก) Look (ดูเหมือน) Taste (มีรส) Appear (ปรากฏ, รู้สึก) Smell (มีกลิ่น), Grow (เจริญ) เป็นต้น.

3. **กริยานุเคราะห์** หรือกริยาช่วย ได้แก่กริยาที่ไปทำหน้าที่ช่วยกริยาดัว

อื่น เพื่อให้เป็น Mood, Voice, Tense ซึ่งกริยาเหล่านี้ใช้เป็นกริยาแท้ก็ได้ ใช้เป็นกริยาช่วยก็ได้ มีอยู่ทั้งหมด 24 ตัว คือ.

Is, am, are, was, were

Have, has, had,

Do, dose, did

Will, would

Shall, should

Can, could

May, might

Must

Need

Dear

Ought to, us to.

*ข้อสังเกตว่าจะเป็นกริยาแท้หรือเป็นกริยาช่วยก็ให้ดูว่า ถ้ากริยาตัวใดตัวหนึ่งจาก 24 ตัวนี้ อยู่ในประโยคเพียงลำพังไม่มีกริยาอื่นมารวมอยู่ด้วย ก็เป็นกริยาแท้ แต่ถ้ามีกริยาอื่นมารวมอยู่ด้วยก็ทำหน้าที่เป็นกริยาช่วย เช่น.

Ladda **is** a beautifily girl. (แท้).

Ladda **is** drinking water. (ช่วย).

หน้าที่ Verb to be

Verb to be ใช้ทำหน้าที่ช่วยกริยาตัวอื่นได้ดังนี้

1. วางไว้หน้ากริยาที่เติม Ing ทำให้ประโยคนั้นเป็น Continuous tense.
2. วางไว้หน้ากริยาช่อง 3 (เฉพาะกรรมกริยา) ทำให้ประโยคนั้นเป็นกรรมวาจก(เอากรรมขึ้นต้นประโยค) มีสำเนียงว่า ถูก เช่น **A glass is broken.** แก้วถูกทำให้แตกเสียแล้ว เป็นต้น.
3. วางไว้หน้ากริยา สภาวมาลา Infinitive แปลว่า จะต้อง มีความหมายเป็นอนาคต เพื่อแสดงความตั้งใจ เช่น **I am to see my home every**

year. ฉันต้องไปเยี่ยมบ้านของฉันทุกๆปี เป็นต้น.

หน้าที่ของ Verb to do

Verb to ใช้ทำหน้าที่ช่วยกริยาตัวอื่นได้ดังนี้.

1. ช่วยทำประโยคบอกเล่าให้เป็นประโยคคำถาม ตามหลักที่ว่า

Verb to have ไม่มี

Verb to be ไม่อยู่

Verb to do มาช่วย

2. ช่วยทำประโยคบอกเล่าให้เป็นประโยคปฏิเสธเหมือนกรณีข้อ 1 (เติม ing หลัง do, dose)

3. ช่วยหนุนกริยาตัวอื่นเพื่อให้ความสำคัญกับกริยาตัวนั้น ว่าจะต้องเป็นเช่นนั้น

จริงๆ โดยเรียงไว้หน้ากริยาที่มันไปหนุน.

4. ใช้แทนกริยาตัวอื่นในประโยค เพื่อต้องการมีให้กล่าวกริยานั้นๆซ้ำๆ ซากๆ.

5. Verb to do ถ้านำมาใช้เป็นกริยาแท้แปลว่า ทำ.

หน้าที่ของ Verb to have

Verb to have ใช้ทำหน้าที่ดังนี้คือ

1. เรียงไว้หน้ากริยาช่อง 3 ทำให้ประโยคนั้นเป็น Perfect tense.
2. ใช้โดยมีกริยาสภาวะมาลาตามหลัง มีสำเนียงแปลว่า ต้อง ตลอดไป เช่น
I have to meet you tomorrow. ฉันต้องไปพบท่านวันพรุ่งนี้.
3. ใช้ในประโยคที่ให้ผู้อื่นทำอย่างใดอย่างหนึ่งให้ ในกรณีนี้ต้องใช้รูปประโยค Have + noun + Verb 3 . เช่น He has his house repaired. เขาให้ช่างซ่อมแซมบ้านของเขา.

หน้าที่ของ Will, shall, would, should.

Will ช่วยกริยาตัวอื่นเพื่อให้เป็นอนาคตกาล ใ้กับประธานบุรุษที่ 2, 3.

Shall ช่วยกริยาตัวอื่นเพื่อให้เป็นอนาคตกาล ใ้กับประธานบุรุษที่ 1 คือ I, We.

Would ใ้เป็นกริยาช่วยได้ดังต่อไปนี้.

1. ใ้เป็นอดีตของ will ในประโยคที่เปลี่ยนจากคำพูดของผู้อื่นมาเป็นของตน
2. ใ้เป็นกริยาช่วยในสำนวนการพูด "อยากจะทำ" "อยากให้".
3. ใ้ในสำนวนการพูดว่า "ควรจะ...ดีกว่า" ควบกับ Better หรือ rather

Should ใ้เป็นกริยาช่วยได้ดังต่อไปนี้.

1. เป็นอดีตของ Shall ได้.
2. Should เมื่อแปลว่า "ควร" หรือ "ควรจะ" ถือเป็นปัจจุบันกาล ใ้ได้กับทุกประธาน

หน้าที่ของ May, Might

May นำมาช่วยได้ดังนี้.

1. เพื่อแสดงความมุ่งหมาย (เพื่อ)
2. เมื่อแสดงความปรารถนา หรืออวยพรให้(ขอให้) *ต้องวางไว้หน้าประโยค.
3. เพื่อช่วยถึงการอนุญาต หรือขออนุญาต(ควรจะ)
4. เพื่อแสดงความคาดคะเน (อาจจะ).
5. ช่วยเพื่อแสดงความสงสัย (อาจจะ).

Might นำมาช่วยได้ดังนี้.

1. ใ้เป็นอดีตของ May.
2. ใ้ในกรณีที่ผู้พูดไม่แน่ใจว่าเขาจะเป็นอย่างนั้นจริง(แต่ถ้าแน่ใจใ้ May แทน).

-

Need

Need ถ้าเป็นกริยาช่วยแปลว่า "จำเป็นต้อง" ใช้ได้กับทุกบุรุษและทุกพจน์ (ส่วนมากใช้เป็นกริยาช่วยในประโยคคำถามและประโยคปฏิเสธเท่านั้น และกริยาแท้ที่ตามหลัง Need ไม่ต้องใช้ To นำหน้า).

Need ถ้าเป็นกริยาแท้แปลว่า "ต้องการ" และใช้เหมือนกริยาแท้ทั่วไป (ต้องมี To ตามหลัง Need ตลอดไป).

Dear

Dear ถ้าเป็นกริยาช่วยแปลว่า "กล้า" ใช้ได้กับทุกบุรุษและทุกพจน์ และเป็น "ปัจจุบันกาล" คำตามหลังไม่มี To.

Ought to

Ought to แปลว่า "ควรจะ" เป็นกริยาพิเศษเหมือน is หรือ do นั้นเอง อาจใช้ should แทนก็ได้ แต่ความหมายอาจจะอ่อนกว่า.

Used to

Used to แปลว่า "เคย" เป็นกริยาพิเศษหมายความว่า "เคยกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งเป็นประจำ แต่บัดนี้ไม่ได้กระทำแล้ว"(กริยาตามหลัง ต้องเป็นกริยาช่อง 1 ตลอดไป และใช้ used to เหมือน is หรือ do).

จบเรื่อง Verb

-

-

Conjunction

Conjunction (คำสันธาน) คือคำที่ใช้เชื่อมประโยคต่อประโยค คำต่อคำ หรือระหว่างกริยาต่อกริยา Conjunction แบ่งออกเป็น 2 ชนิดคือ

1. Conjunction คำเดียว
2. Conjunction คำผสมหรือวลี

Conjunction คำเดียวที่พบเห็นบ่อย และใช้กันแพร่หลายมีดังนี้ **and, or, but, because, so, as, for, whether, until, after, before, if, though, that, when, beside** เช่น He is sick **so** he go to see doctor. เขาไม่สบาย ดังนั้นเขาจึงไปหาหมอ.

Conjunction วลี หรือคำผสมที่พบเห็นบ่อยๆได้แก่คำต่อไปนี้คือ

- **Either....or** แปลว่า "ไม่ว่าอันใดก็อันหนึ่ง" ใช้เลือกเอาอย่างใดอย่างหนึ่ง ถ้าไปครบประธาน 2 คำจะใช้กริยาเป็นรูปเอกพจน์หรือพหูพจน์นั้นขึ้นอยู่กับประธานตัวหลัง เช่น **Either** he **or I am** mistaken. ไม่เขาก็ผมเป็นผู้ผิด.

- **Neither.....or** แปลว่า "ไม่ทั้งสอง" ไว้สำหรับปฏิเสธโดยสิ้นเชิง(กริยาถือตามประธานตัวหลัง).เช่น เช่น **Neither** you **nor he studies** mathematics. ทั้งคุณและเขาไม่ได้เรียนคณิตศาสตร์.

- **As well as** แปลว่า "เช่นเดียวกันกับ" (กริยาถือตามประธานตัวหน้า) เช่น **He** as well as **I is** sick เขาก็เช่นเดียวกันกับผมไม่สบาย.

- **Not only.....but also** แปลว่า "ไม่เพียงแต่.....เท่านั้น แต่ยังมีอีกด้วย" ใช้เน้นน้ำหนักข้อความทั้งสองให้เด่นชัด (แต่ต้องมีความหมายทางเดียวกัน) (แต่ถ้ามีประธาน 2 ตัวใช้กริยาตามประธานตัวหลัง) เช่น Malisa is **not only** beautiful **but also** clever. มาลิส่าไม่เพียงแต่สวยเท่านั้น แต่ยังมีฉลาดอีกด้วย.

จบ Conjunction

[|หน้าต่อไป|](#)

None – finite Verb

None – finite Verb คือคำกริยาที่มีได้ทำหน้าที่เป็นกริยาจริง แม้จะมีรูปมาจากกริยาก็ตาม แต่กลับทำหน้าที่เป็นนามบ้าง , เป็นคุณศัพท์บ้าง, เป็นกริยาวิเศษณ์บ้าง ,หรือเป็นอื่นใดก็ได้ อันไม่ใช่กริยาแท้.

None – finite Verb แบ่งออกเป็น 3 ชนิด คือ.

1. Infinitive [**to** Verb 1].
2. Gerund [Verb + **ing**]
3. Participle [Verb + **ing** , **Verb 3**]

· Infinitive คือคำกริยาช่องที่ 1 ที่มี To นำหน้า ทำหน้าที่ได้ 6 อย่างคือ

1. เป็นประธานของกริยาก็ตาม เช่น **To walk** in the morning is good for health.
2. เป็นกรรมของกริยาก็ตาม เช่น He like **to speak** English with his friend.
3. เป็นส่วนสมบุรณ์ของกริยาก็ตาม เช่น She has **to go** now.
4. เป็นคุณศัพท์ขยายนามก็ตาม(แต่ต้องเรียงไว้หลังนาม)
5. เมื่อเรียงตามหลังกรรมกริยา เป็นกริยาวิเศษณ์ของกรรมกริยาตัวนั้น.
6. เมื่อเรียงตามหลังกริยาวิเศษณ์ หรือคุณศัพท์ ย่อมเป็นกริยาวิเศษณ์ขยายคำที่อยู่หน้ามัน

* อนึ่ง ยังมี Infinitive บางตัวที่ไม่ต้องใช้ To นำหน้า เรียกว่า Infinitive with out to ในกรณีที่น่ามาใช้ตามหลัง หรือขยายนามที่ตามหลังคำกริยาพิเศษต่อไปนี้ do, does, did , will, would, shall, should, can, could, may, might, must, need, dear ไม่ต้องใช้ to นำหน้า (แต่ถ้าเป็นกริยาพิเศษ is, am, are, was, were, has, have, had, นั้น infinitive ที่ตามหลังต้องใช้ to นำหน้าตลอดไป) และยังมีรายละเอียดอีกมากซึ่งเราควรค้นคว้าในโอกาสต่อไป.

· Gerund คือคำกริยาที่เติม ing แล้วนำมาใช้อย่างนาม(กริยานาม) Verbal noun เช่น Walking, studying etc. ทำหน้าที่ได้ 5 อย่าง คือ

1. ใช้เป็นประธานของกริยาในประโยคก็ตาม เช่น **Swimming** is a good exercise.
2. ใช้เป็นกรรมของกรรมกริยาก็ตาม เช่น She remembered **seeing** me.

3. ใช้เป็นกรรมของบุรพบทได้ เช่น We are found of learning English.

4. ใช้ทำหน้าที่เป็นส่วนสมบุรณ์ของกริยาได้ เช่น His duty is cleaning.

5. ใช้ทำหน้าที่เป็นค่านามผสม(หรือคุณศัพท์) และนิยมใช้ Hyphen (-) มาคั่นไว้เสมอ เช่น Reading-room, Swimming pool ...etc.

* อนึ่งโดยปรกติทั่วๆไปแล้ว Gerund และ Infinitive สามารถใช้แทนกันได้ ในทุกกรณีและมีความหมายเหมือนกัน ทั้งนี้สุดแล้วแต่ผู้ใช้ แต่ยังมีกริยาบางตัวที่มี Gerund และ Infinitive มาเป็นกรรมแล้วจะมีความหมายต่างกันมาก ซึ่งเราควรศึกษากันในภายหลัง.

·Participle คือคำกริยาที่เติม ing บ้าง หรือเป็นรูปกริยาช่อง 3 บ้าง แล้วนำมาใช้ทำหน้าที่อย่างอื่น มิได้ใช้เป็นกริยาจริง แบ่งออกเป็น 3 ชนิด คือ.

1. **Present Participle** คือกริยาช่องที่ 1 เติม ing แล้วนำมาใช้เป็นกริยาคึ่งคุณศัพท์ ได้แก่คำว่า Going, walking, eating, sleeping, coming, etc. ซึ่งมีวิธีใช้ดังนี้.

1. เรียงตามหลัง Verb to be ทำให้ประโยคนั้นเป็น Continuous tense.
2. เรียงไว้หน้านาม เป็นคุณศัพท์ของนามนั้น.
3. เรียงตามหลังกริยา เป็นส่วนสมบุรณ์ของกริยา(มีสำเนียงแปลว่า"น่า").
4. เรียงตามหลังกรรมเป็นคำขยายกรรมนั้น.

2. **Past Participle** คือกริยาช่องที่ 3 ซึ่งอาจมีรูปมาจากกริยาเติม ed. ก็ได้ หรือมีรูปมาจาก การผันก็ได้ ได้แก่กริยาต่อไปนี้ Walked, slept, gone . .etc. มีวิธีใช้ดังนี้.

1. เรียงไว้หลัง Verb to have ทำให้ประโยคนั้นเป็น Perfect tense.
2. เรียงตามหลัง Verb to be ทำให้ประโยคนั้นเป็นกรรมวาจก(Passive voice)ตลอดไป.
3. เรียงไว้หน้านามเป็นคุณศัพท์ของนามนั้น. ____
4. ใช้เป็นส่วนสมบุรณ์ของกริยาได้.
5. ใช้เรียงตามหลังนามก็ได้ แต่ต้องมีบุรพบทวลีมาขยายเสมอ.

3. **Perfect Participle** คือ "Having + Verb 3" เช่น Having finish ...+ Past Simple Tense เป็นต้น ซึ่ง Perfect Participle นี้ทำหน้าที่เป็นคุณศัพท์ของประธานในประโยคหลัง และต้องมีเครื่องหมาย (,) ด้วย ซึ่งมีหลักการใช้มากมายซึ่งควรศึกษาในภายหลัง.

จบเรื่อง Non-finite Verb

-

Question tags

Question tags คือการตั้งคำถามตามประโยคบอกเล่าหรือตามหลังประโยคปฏิเสธ

หลักการสร้างประโยค Question tags

1. ใส่เครื่องหมาย Comma (,) ครั้นระหว่างประโยคหน้าและประโยค Question tags
2. ถ้าประโยคก่อนหน้าเป็นประโยคบอกเล่า ประโยค Question tags ที่ตามหลังต้องเป็นคำถามปฏิเสธ.
3. ถ้าประโยคก่อนหน้าเป็นประโยคปฏิเสธ ประโยค Question tags ที่ตามหลังต้องเป็นคำถามธรรมดา
4. ถ้าประโยคก่อนหน้ามีกริยาช่วย 24 ตัว ตัวใดตัวหนึ่งปรากฏอยู่ เมื่อทำเป็นประโยค Question tags ให้ใช้กริยาช่วยตัวนั้นมาทำเป็นประโยคคำถาม.
5. ถ้าประโยคก่อนหน้าไม่มีกริยาช่วย 24 ตัว ตัวใดตัวหนึ่งปรากฏอยู่ เมื่อทำเป็นประโยค Question tags ต่อท้ายให้ใช้ Verb to do มาช่วย.
6. ถ้าประโยคก่อนหน้าเป็น Question tags อะไร ประโยค Question tags ที่ตามหลังก็ต้องใช้ Question tags ในระดับเดียวกันนั้น.
7. ประโยค Question tags ที่ถามเป็นปฏิเสธนั้น ระหว่างกริยาช่วย 24 ตัวกับคำว่า not ต้องใช้รูปย่อเสมอ คือ do not = don't

does not = doesn't

will not = won't

shall not = shan't

are not = aren't etc.

*ข้อสังเกต need, dear เมื่อนำมาใช้เป็นกริยาแท้แล้ว จะเอามาตั้งเป็น Question tags ไม่ได้ ต้องใช้ Verb to do มาแทน.

*อนึ่ง กริยา Used to เมื่อทำเป็น Question tags ไม่นิยมใช้ used ขึ้นต้นประโยคของมัน แต่นิยมใช้ did มาแทนทุกครั้ง (เช่นเดียวกับ Verb to have ถ้าแปลว่ารับประธาน, ได้รับ โดยมีได้แปลว่า มี).

การใช้ Question tags ตามหลังประโยคคำสั่ง

ถ้าประโยคบอกเล่านั้นเป็นประโยคคำสั่ง, คำเตือน, ขอร้อง, เชื้อเชิญ เพื่อให้ประโยคนั้นสุภาพยิ่งขึ้น ต้องใช้รูปเดียวคือ.

....., Will you ?

การใช้ Question tags ตามหลังสำนวน Let's, Let me

ประโยค Question tags ยังใช้ตามหลังสำนวน Let's , Let me ที่มีสำนวนการพูดอันหนึ่งสำหรับใช้ชักชวนได้ แต่ต้องใช้รูปเดียวคือ

....., Shall we ?

ถ้าประโยคข้างหน้าขึ้นต้นด้วย Let me ประโยค Question tags ต้องใช้รูปเดียวคือ

....., Will you ?

การตอบประโยคคำถามที่เป็น Question tags

ให้ตอบด้วย Yes, หรือ No เท่านั้นและตอบได้ 2 อย่างคือ

1. ตอบแบบสั้น [Short Answer].
2. ตอบแบบยาว [long Answer].

ตัวอย่าง : แบบสั้น Yes, I am , No, he isn't.

: แบบยาว Yes, I am a student. , No he isn't here.

จบเรื่อง Question tags

-

prefixes and suffixes

prefixes แปลว่า อุปสรรค หมายถึงคำที่ใช้เติมเข้าข้างหน้าคำอื่นแล้วทำให้คำเดิมนั้นมีความหมายผิดไปจากเดิม

prefixes ที่พบเห็นบ่อยมีอยู่ 10 คำ คือ

(1) **Un** (ไม่) ใช้เติมหน้าคุณศัพท์ (adj.) หรือกริยาวิเศษณ์(adv.) แล้วทำให้คำนั้นมีความหมายตรงข้าม เช่น...

happy (มีความสุข) ® unhappy (ไม่มีความสุข)

wise (ฉลาด) ® unwise (ไม่ฉลาด)

suitable (เหมาะสม) ® unsuitable (ไม่เหมาะสม)

สม)

(2) **Im** (ไม่) ใช้เติมหน้าคำคุณศัพท์ (adj.) เท่านั้นแล้วทำให้มีความหมายตรงข้าม เช่น...

possible (เป็นไปได้) ® impossible (เป็นไปไม่ได้)

proper (ถูกต้อง) ® improper (ไม่ถูกต้อง)

pure (บริสุทธิ์) ® impure (ไม่บริสุทธิ์)

(3) **In** (ไม่) ใช้เติมหน้าคุณศัพท์ (adj.) เท่านั้น แล้วทำให้มีความหมายตรงข้าม เช่น...

direct (ตรง) ® indirect (ไม่ตรง)

complete (สมบูรณ์) ® incomplete (ไม่สมบูรณ์)

expensive (แพง) ® inexpensive (ไม่แพง)

(4) **Re** (อีก) ใช้เติมหน้าคำกริยา หรือคำนามที่มาจากกริยาเท่านั้น แล้วทำให้มีความหมายว่า "ทำอีก" เช่น

write (เขียน) ® rewrite (เขียนใหม่)

speak (พูด) ® respeak (พูดอีก)

birth (เกิด) ® rebirth (เกิดอีก)

(5) **Dis** (ไม่) ใช้เติมหน้ากริยา หรือเติมหน้าคุณศัพท์ แล้วทำให้มีความหมายตรงกันข้าม เช่น...

like (ชอบ) ® dislike (ไม่ชอบ)

appear (ปรากฏ)	®	disappear(ไม่ปรากฏ)
agree (เห็นด้วย)	®	disagree (ไม่เห็นด้วย)
use (ใช้)	®	disuse (เลิกใช้)

(6) **Mis** (ผิด) ใช้เติมหน้าคำกริยาเท่านั้น แล้วทำให้มีความหมายว่า“กระทำผิด” เช่น ...

understand (เข้าใจ)	®	misunderstand(เข้าใจผิด)
spell (สะกดตัว)	®	misspell (สะกดตัวผิด)
call (เรียก)	®	miscall (เรียกผิด)

(7) **per** (ก่อน) ใช้เติมหน้าคำนาม หรือกริยาให้มีความหมายว่า “ก่อน”หรือ “ทำก่อน” เช่น...

pay (จ่าย)	®	prepay (จ่ายล่วงหน้า)
history (ประวัติศาสตร์)	®	prehistory (ก่อนประวัติศาสตร์)

(8) **Tri** (สาม) ใช้เติมหน้าคำนาม แล้วทำให้มีความหมายว่า“สาม” เช่น...

angle (เหลี่ยม)	®	triangle (สามเหลี่ยม)
cycle (จักรยาน)	®	tricycle (รถสามล้อ)

(9) **Bi** (สอง) ใช้เติมหน้าคำนาม แล้วทำให้มีความหมายว่า“สอง” เช่น...

cycle (จักรยาน)	®	bicycle (จักรยานสองล้อ)
polar (ขั้วโลก)	®	bipolar (มีสองขั้วโลก)
sexual (เพศ)	®	bisexual (มีสองเพศ)

(10) **En** ใช้เติมหน้าคำนาม หรือคุณศัพท์ให้คำนั้นกลับเป็นกริยา เช่น...

camp (ค่ายพัก)	®	encamp (ตั้งค่าย)
sure (แน่ใจ)	®	ensure (รับประกัน)

job(งาน)	®	jobless (ไม่มีงาน)
live (ชีวิต)	®	lifeless (ไม่มีชีวิต)
could (เมฆ)	®	coldness(ปราศจากเมฆ)

7. **ness** (ความ) ใช้เติมหลังคุณศัพท์ ให้เป็นคำนาม เช่น...

happy (มีความสุข)	®	happiness (ความสุข)
light (เบา)	®	lightness (ความเบา)
soft (นุ่ม)	®	softness (ความนุ่ม)

8. **y** (มี) ใช้เติมหลังคำนาม ให้เป็นคุณศัพท์ เช่น...

sun (ดวงอาทิตย์)	®	sunny (มีแสงแดด)
stone (หิน)	®	stony (มีหินมาก)
storm (พายุ)	®	stormy (มีพายุมาก)

จบ prefixes an suffixes

-

Comparison of adjective and adverb

Comparison of adjective and adverb คือการเปรียบเทียบนามของ adjective หรือ adverb เพื่อให้รู้ว่านามของ adjective หรือ adverb นั้นมีความเหมือนกัน หรือดีเด่นกว่ากันอย่างไร

การเปรียบเทียบ adjective และ adverb มีอยู่ 3 ชนิดคือ

1. การเปรียบเทียบที่เสมอกัน(มีนามแค่ 2)
2. การเปรียบเทียบที่สูงกว่า(มีนามแค่ 2)
3. การเปรียบเทียบที่สูงที่สุด(มีนามตั้งแต่ 3 ขึ้นไป)

Comparison of adjective การเปรียบเทียบคำคุณศัพท์

Comparison of adjective เป็นการเปรียบเทียบคุณภาพของนามต่อนาม เช่น นายดำ ต่ำกว่านายแดง

1. การเปรียบเทียบคุณศัพท์ที่เสมอกัน จะใช้รูปดังนี้

as + Adjective + as = แปลว่า "เท่ากันกับ หรือ เช่นเดียวกันกับ"

เช่น as long as , as tall as, as beautiful as , as well as เป็นต้น เช่น

This chair is **as long as** that one. เก้าอี้ตัวนี้ใหญ่เท่ากับตัวนั้น.(Adjective)

หมายเหตุ ในประโยคปฏิเสธให้ใช้รูปดังนี้

not so + adjective + as = แปลว่า "ไม่เท่ากันกับ, ไม่เช่นเดียวกันกับ"

ตัวอย่างเช่น : This chair is **not so big as** that one. เก้าอี้ตัวนี้ไม่ใหญ่เช่นเดียวกันกับตัวนั้น(Adjective)

: I don't work **so hard as** you did. ผมไม่ทำงานหนักเช่นเดียวกันกับคุณ.(Adverb)

2. การเปรียบเทียบคุณศัพท์ที่สูงกว่าจะใช้รูปดังนี้

Comparative adjective + than = แปลว่า "...มากกว่า....กว่า"

เช่น taller than, bigger than, more beautiful than etc.

เช่น You are **taller than** I am. คุณสูงกว่าผม

*หมายเหตุ การเปรียบเทียบคุณศัพท์ขั้นกว่านี้ **สรรพนามที่อยู่ข้างหลัง ต้องเป็นรูปประธานเสมอ** เช่น He is **taller than** I (ไม่ใช่ than me), You are **cleverer than** we.(ไม่ใช่ than us)

3. การเปรียบเทียบคุณศัพท์ขั้นสูงสุด นี้จะใช้สำหรับเปรียบเทียบนามที่มีตั้งแต่ 3 ขึ้นไป(หากมีเพียง 2 ใช้ขั้นกว่ามาเปรียบเทียบ) และยังต้องใช้ **the** นำหน้าเสมอ โดยใช้รูปดังนี้

the + Superlative adjective = แปลว่า "...ที่สุด"

เช่น the most beautiful girl, the tallest man , the biggest boy etc.

เช่น John is **the tallest boy** in the class. จอห์นเป็นเด็กที่สูงที่สุดในชั้น(ที่มีอยู่หลายคน). เป็นต้น

หลักการสร้างคำคุณศัพท์ขั้นปกติให้เป็นขั้นกว่าและขั้นสูงสุด

- ทำได้โดยการเติมปัจจัย er และ est ดังนี้

ก. เติม er ที่คุณศัพท์ขั้นปกติให้เป็นขั้นกว่า

ข. เติม est ที่ที่คุณศัพท์ขั้นปกติให้เป็นขั้นสูงสุด

เช่น tall ® taller ® tallest (สูง), small ® smaller ® smallest (เล็ก)
เป็นต้น

(หลักในการเติม er และ est นั้นมีอยู่หลายข้ออีกทั้งยังมีคุณศัพท์บางคำที่เป็นคำ
ขั้นปกติ ขั้นกว่า และขั้นสูงสุดอยู่แล้วโดยกำเนิด ซึ่งจะไม่กล่าวถึง)

Comparison of adverb การเปรียบเทียบคำกริยาวิเศษณ์

Comparison of adverb เป็นการเปรียบเทียบการกระทำของนามต่อนาม เช่น นายดำ
เดินเร็วกว่านายแดง

1. การเปรียบเทียบกริยาวิเศษณ์ที่เสมอกัน จะใช้รูปดังนี้

as + Adverb + as = แปลว่า "เท่ากัน หรือ เช่นเดียวกัน"
เช่น

He speaks English **as well as** I do. เขาพูดภาษาอังกฤษได้ดีเช่นเดียวกันกับผม.

2. การเปรียบเทียบกริยาวิเศษณ์ที่สูงกว่าจะใช้รูปดังนี้

Comparative adverb + than = แปลว่า "...มากกว่า....กว่า" เช่น

He speaks French **faster than** I do. เขาพูดภาษาอังกฤษเร็วกว่าผม.

***หมายเหตุ** การเปรียบเทียบกริยาวิเศษณ์ขั้นกว่านี้ **สรรพนามที่อยู่ข้างหลัง than**
นั้นจะใช้รูปประธาน(**Subject**)ก็ได้ หรือกรรม(**Object**)ก็ได้ แล้วแต่ใจความ เช่น He
loves you more than **I**. เขารักคุณมากกว่าผม, She loves you more than **me**. เธอรัก
คุณมากกว่าผม.

3. การเปรียบเทียบกริยาวิเศษณ์ขั้นสูงสุด นี้จะใช้สำหรับเปรียบเทียบนามที่มีตั้งแต่
3 ขึ้นไป(หากมีเพียง 2 ใช้ขั้นกว่ามาเปรียบเทียบ) โดยใช้รูปดังนี้

Superlative adverb = แปลว่า "...ที่สุด" เช่น

Fastest, most slowly, hardest, most beautifully etc . เช่น

Of three us, you speak **loudest**. ระหว่างเรา 3 คนนี้ คุณพูดเสียงดังที่สุด.

หลักการสร้างคำกริยาวิเศษณ์ขั้นปกติให้เป็นขั้นกว่าและขั้นสูงสุด

- ทำได้โดยการเติมบัจฉัย er และ est ดังนี้

ก. เติม er ที่คุณศัพท์ขั้นปกติให้เป็นขั้นกว่า

ข. เติม est ที่คุณศัพท์ขั้นปกติให้เป็นขั้นสูงสุด

เช่น hard ® harder ® hardest (ยาก,หนัก), fast ® faster ® fastest

(เร็ว)

(หลักในการเติม er และ est นั้นมีอยู่หลายข้ออีกทั้งยังมีกริยาวิเศษณ์บางคำที่เป็นคำขั้นปกติ ขั้นกว่า และขั้นสูงสุดอยู่แล้วโดยกำเนิด ซึ่งจะไม่กล่าวถึง)

จบ Comparison of adjective and adverb

If clause and wish form

การใช้ประโยค If clause

If clause คือประโยคคະเน หรือประโยคสมมติ คือสมมติว่า ถ้ามีเหตุการณ์นี้เกิดขึ้น ก็จะมีเหตุการณ์เช่นนั้นเกิดขึ้นตามมา” แบ่งออกเป็น 3 ชนิดคือ

1. สมมติในสิ่งที่เป็นจริงเสมอ หรือเป็นไปได้เสมอ
2. สมมติในสิ่งที่ไม่เป็นจริง หรืออาจเป็นจริงก็ได้(หากมันใจ)
3. สมมติในสิ่งที่ตรงข้ามกับความจริง

ประโยค If clause นั้นจะประกอบด้วยประโยค 2 ประโยค คือ

1. ประโยค Main clause (ประโยคหลัก)
2. ประโยค If clause (ประโยคสมมติ)

ถ้ามีประโยค If clause แล้วจะต้องมีประโยค Main clause แต่จะใช้ประโยค Main clause อย่างเดียวได้ ซึ่งการสร้างประโยค If clause นี้จะต้องใช้ Tens ให้ถูกต้องดังนี้

-

-

ตารางการใช้ Tens ประโยค If clause กับประโยค Main clause

-

เงื่อนไขที่สมมติเป็น	ถ้าประโยคสมมติเป็น	ประโยคหลักเป็น
	(If clause)	(Main clause)
1. เป็นจริงเสมอ	Present Simple	Future Simple
2. เป็นจริงหรือไม่เป็นจริงก็ได้	Past Simple	Future in the Past
3. ตรงข้ามกับความเป็นจริงเสมอ	Past Perfect	Future Perfect in the Past

วิธีใช้

1. เงื่อนไขที่สมมติในสิ่งที่เป็นจริงเสมอ

เช่น If the sun **rise**, it **will be** a day. ถ้าพระอาทิตย์ขึ้น มันก็จะเป็นกลางวัน (ไม่มีใครคัดค้านได้)

อนึ่ง ประโยคคำสั่ง (Imperative) ก็ให้ใช้ประโยค If clause ที่เป็น Present Simple Tens ตลอดไป จะใช้กับ Tens อื่นไม่ได้ เช่น If you **see** the teacher, **ask** him that problem. ถ้าคุณพบคุณครู ก็ถามปัญหานั้นกับคุณครูซิ

2. เงื่อนไขสมมติในสิ่งที่เป็นจริงหรือไม่เป็นจริงก็ได้(แบ่งรับแบ่งสู้)

เช่น If you **came** here yesterday, you **would see** her. ถ้าคุณมาที่นี่เมื่อวานนี้ คุณก็จะได้พบเธอ(หรืออาจไม่พบก็ได้ถ้าเธอกลับไปก่อน) If she **were** a bird, she **would sing** all day. ถ้าหล่อนเป็นนก หล่อนก็จะร้องเพลงทุกวัน(เป็นจริงไม่ได้เด็ดขาด)

ข้อสังเกต เจาะ Verb to be ที่นำมาใช้ในการสมมติในสิ่งที่เป็นไปไม่ได้นี้ ต้องใช้รูปเดียวคือ were ตลอดไป ไม่ว่าประธานจะเป็นบุรุษอะไร หรือพจน์อะไรก็ตาม

3. เงื่อนไขสมมติในสิ่งที่ตรงข้ามกับความเป็นจริงเสมอ

เช่น If he **hadn't gone** there, he **wouldn't have been killed**.

ถ้าเขาไม่ได้ไปที่นั่น เขาก็จะไม่ถูกฆ่าตาย

การใช้ประโยค Wish form

Wish form คือประโยคที่แสดงความปรารถนาหรือความต้องการของผู้พูด ซึ่งความจริงนั้นเป็นอย่างหนึ่ง แต่ผู้พูดอยากให้เป็นอย่างหนึ่ง ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ชนิดคือ

1. ความปรารถนาที่ให้เป็นไปได้ในปัจจุบัน (Present Time) ให้ใช้รูป

Wish Form + Past Simple Tens

เช่น **I am** a poor man. I wish **I were** a rich man. ฉันเป็นคนจน (แต่)ฉันปรารถนาให้ฉันเป็นคนรวย

หมายเหตุ ประโยคที่ตามหลัง Wish แม้จะใช้กริยาเป็น Past Simple Tens แต่ความหมายยังเป็นปัจจุบัน อย่าได้เข้าใจว่าเป็นอดีต

2. ความปรารถนาที่ให้เป็นไปได้ในอดีต (Past Time) ให้ใช้รูป

Wish Form + Past perfect Tens

เช่น **I was** a poor man last year. I wish **I had been** a rich man last year. เมื่อปีที่แล้วฉันเป็นคนจน (แต่ตอนนั้น)เมื่อปีที่แล้วฉันปรารถนาให้ฉันเป็นคนรวย.

3. ความปรารถนาที่ให้เป็นไปในอนาคต (Future Time) ให้ใช้รูป

Wish Form + Future Simple in the Past

เช่น **I shall** study mathematics tomorrow. I wish **I should** study English tomorrow. ผมจะเรียนคณิตศาสตร์วันพรุ่งนี้ ผมปรารถนาให้ผมเรียนภาษาอังกฤษวันพรุ่งนี้

หมายเหตุนอกจากกริยา wish แล้วยังมีบางสำนวนที่เมื่อมีประโยคอื่นต่อท้ายจะต้องใช้ Past Simple Tens หรือ Tens อื่นทันที ซึ่งได้แก่คำว่า

as if ราวกับว่า (ประโยคหน้าเป็น Present Simple ประโยคหลังเป็น Past Simple)

as though ราวกับว่า (ประโยคหน้าเป็น Past Simple ประโยคหลังเป็น Past perfect)

if only ถ้าหากว่า, ถ้าเพียงว่า(1.ถ้าประโยคหน้าเป็น Past Simple ประโยคหลังต้องเป็น Future Simple in the Past 2. ถ้าประโยคหน้าเป็น Past perfect ประโยคหลังเป็น Future perfect in the Past)

It's time + Past ถึงเวลาแล้วที่... (ต่อท้ายต้องใช้ Past Simple Tens)

I would rather + Past ผมอยากให้ (ต่อท้ายต้องใช้ Past Simple Tens)

จบ If clause and wish form

active voice and passive voice

Active voice คือ ประโยคที่ยกเอาประธานมาเป็นผู้กระทำกริยา เช่น. **I** wrote a letter yesterday.

Passive voice คือประโยคที่ยกเอาประธานมาเป็นผู้ถูกกระทำ เช่น. **A letter** was written by me yesterday.

หลักการเปลี่ยน Active voice เป็น Passive voice

1. เอา **Object** ใน **Active** ไปเป็น **Subject** ใน **Passive**
2. ใช้กริยา **Verb to be** ให้ถูกต้องตามพจน์(ประธาน) และ **Tens** เดิมของ **Active**
3. กริยาแท้ต้องใช้ตัวเดิมกับ **Active** แต่ต้องเป็นช่องที่ 3
4. เอา **Subject** ในประโยค **Active** ไปเป็นกรรมตามหลังบุรพบท **by** แล้วนำไปวางไว้หลังกริยาช่องที่ 3 ในประโยค **Passive Voice**

ตัวอย่างเช่น

Active : **He** kicked a football yesterday.

Passive : **A football** was kicked by him yesterday.

โครงสร้างของประโยค Passive voice ทั้ง 12 Tens

ในการเปลี่ยน Active ไปเป็น Passive นั้นจะต้องคำนึงถึงเรื่อง Tens เป็นสำคัญ โดยมีหลักในการดังนี้-

Present Simple	= S + is, am, are V.3 + by.....
Present Continuous	= S + is, am, are + being + V.3 + by.....
Present Perfect	= S + has been, have been + V.3 + by...
Present Per. Conti.	= S + has been, have been + being + V.3 + by.....(ไม่นิยมใช้)
Past Simple	= S + was, were + V.3 + by.....
Pas Continuous	= S + was being, were being + V.3 + by.....
Pas Perfect	= S + had been + V.3 + by.....
Past per. Conti.	= S + had been being +V.3 + By.....(ไม่นิยมใช้)
Future Simple	= S + will be, shall be + V.3 + by.....
Future Continuous	= S + will be, shall be + being + V.3 + by.....
Future Perfect	= S + will have, shall have + been + V.3 +by....
Future Per. Conti.	= S + will have been being, shall have been being + V.3 + by..(ไม่นิยมใช้)

เมื่อประโยค Active Voice มี Object 2 ตัว

ถ้าประโยคมี กรรม (Object) 2 ตัวคือ (1) Direct Object กรรมตรง คือ สิ่งของ (2) Indirect Object กรรมรอง คือ บุคคลอยู่ด้วยกัน นิยมเอากรรมรองคือบุคคลไปเป็นประธานในประโยค หรือจะเอากรรมตรงขึ้นไปเป็นประธานก็ได้ แต่ต้องใส่ to ข้างหน้ากรรมรองคือบุคคลนั้นด้วยเสมอไป เช่น

Active : The teacher gave me a book yesterday.

Passive : **I** was given a book by the teacher yesterday.

Passive : **A book** was given **to me by** the teacher yesterday.

อนึ่ง คำบางคำไม่นิยมนำเอาไปเป็นกรรม (Object) แต่จะละไว้ในฐานะที่เข้าใจกันอยู่แล้ว ซึ่งได้แก่คำว่า Anybody, They, We, People, No one, Someone, Somebody, Anyone, เช่น ..

Active : **No one** likes this picture. ไม่มีใครชอบภาพนี้

Passive : This picture isn't liked. (no "by no one") ภาพนี้ไม่มีใครชอบ

อนึ่ง ถ้าประโยค Active Voice เป็นประโยคคำสั่ง และหากเปลี่ยนเป็นประโยค Passive Voice ให้ทำตามโครงสร้างรูปประโยคดังนี้

Let + Object + Be + Verb 3

เช่น. Active : Open the window. เปิดหน้าต่างด้วย

Passive : **Let** the window **be opened**. ให้นำหน้าต่างถูกเปิดด้วย

สรุป 1. ประโยค Passive voice ต้องมี Verb to be อยู่ข้างหน้ากริยาช่อง 3

2. ประโยค Active Voice ที่ไม่มีกรรม (Object) ห้ามนำมาแต่งเป็น Passive voice โดยเด็ดขาด

3. การนำเอา Subject ในประโยค Active มาเรียงตามหลัง by ในประโยค Passive นั้น ถ้าผู้พูดแน่ใจว่าผู้ฟังจะเข้าใจว่าสิ่งนั้นๆถูกใครหรืออะไรทำเช่นนี้ จะใส่ by เข้ามาทุกครั้งทีพูดก็ได้ แต่ถ้ามั่นใจว่าผู้ฟังเข้าใจดีว่าสิ่งนั้นถูกอะไรหรือใครทำเช่นนี้ จะไม่ใส่เข้ามาทุกครั้งทีพูดก็ได้

จบ Active Voice and Passive voice

[หน้าต่อไป](#)

-4-

Preposition

Preposition (คำบุรพบท) คือคำที่ใช้เชื่อม หรือแสดงความสัมพันธ์ระหว่าง คำต่อคำ เช่น นามต่อนาม, กริยากับนาม, กริยากับสรรพนาม สรรพนามกับนาม, หรือนามกับสรรพนาม.

Preposition ในภาษาอังกฤษแบ่งออกเป็น 2 ชนิดคือ.

1. **Preposition คำเดี่ยว** [Single Preposition].

2. **Preposition วลี** [Preposition phrase].

Preposition คำเดี่ยวที่พบเห็นบ่อยๆและนิยมใช้กันมากมีอยู่ 44 คำคือ **in, on, at, under, to, from, of, off, since, for, near, around, inside, outside, beneath, towards, into, till, until, from...to, with, without, by, up, down, after, before, beside, besides, against, through, across, along, above, over, behind, below, underneath, during, between, among, from...until, within, forwards .**

Preposition คำเดี่ยว

การใช้ in, at, on บุรพบทที่ใช้กับเวลามีหลักดังนี้.

In: ใช้บอกเวลาที่เป็นชื่อเดือน, ปี, ฤดูกาล, และส่วนของวัน เช่น I like to swim **in** the morning. ผมชอบว่ายน้ำในเวลาเช้า.

At : ใช้เพื่อบอกเวลาเกี่ยวกับชั่วโมง , noon, night, midnight, midday, Christmas, Easter เพื่อบอกเวลาเฉพาะเจาะจง เช่น They want home **at** three o'clock, พวกเขากลับบ้านเวลา 15.00 น.

On : ใช้เพื่อบอกเวลาที่เป็นวันของสัปดาห์ และวันที่ วันสำคัญทางราชการ และวันสำคัญทางศาสนา เช่น **on** Sunday, **On** New Year's Day , **On** King's Birthday. etc.

On time แปลว่า ตรงเวลาพอดี (ตรงพอดี). เช่น He come **on time**. เขามาตรงเวลาพอดี.

In time แปลว่า ทันเวลา (ก่อนเวลา, ก่อนกำหนด). เช่น The train arrived at the station **in time**. รถไฟมาถึงสถานีทันเวลา(มาถึงก่อนเวลา).

การใช้ at, in บุรพบทที่ใช้เกี่ยวกับสถานที่ที่มีหลักดังนี้

at : ใช้บอกสถานที่ที่ไม่ใหญ่โตนัก ที่จำกัดแน่นอน เช่น **at** school, **at** the hotel...

in : ใช้บอกสถานที่ที่ใหญ่โตก็ได้เช่น **in** Thailand. หรือใช้บอกสถานที่ที่เจาะจงภายในแห่งใดแห่งหนึ่งไม่ว่าใหญ่หรือโตก็ได้ เช่น **In** the house, in a country เป็นต้น.

-

การใช้ **During, between, among** มีหลักเกณฑ์ดังนี้

คำทั้ง 3 แปลว่า "ระหว่าง" แต่ใช้ต่างกันดังนี้

During: ใช้สำหรับบอกระยะเวลาการกระทำช่วงใดช่วงหนึ่งตามที่ระบุไว้ในประโยค เช่น **During** visiting Thailand, I had seen the Emerald Buddha Temple. ระหว่างการมาเที่ยวประเทศไทย ฉันได้ไปชมวัดพระแก้ว เป็นต้น.

Between: ใช้สำหรับครั้นระหว่างของสองอย่าง หรือคนสองคน เช่น She is standing **between** you and me. หล่อนยืนอยู่ระหว่างคุณและผม (เมื่อใช้ **between** ต้องมี and ตามเสมอ).

Among : ใช้สำหรับครั้นหรือเชื่อมนาม ที่มีจำนวนตั้งแต่ 3 ขึ้นไป เช่น The teacher is standing **among** us . เป็นต้น

-

การใช้ **in, on, by** กับยานพาหนะ

in : ใช้กับยานพาหนะที่มีสภาพปิด กำบัง เช่น in the bus, in the plane...

on : ใช้กับยานพาหนะที่มีสภาพเปิดโล่ง แจ้ง ไม่ปกปิดกำบัง เช่น on a house, on a motor-cycle..

by : ใช้ได้ทั้งปิดและเปิด แต่ต้องไม่มี Article นำหน้า เช่น by bus, by train

-

การใช้ **on, over, above** มีหลักดังนี้

on : ใช้บอกว่าของที่อยู่บนที่ติดอยู่กับอันล่าง.

over : ใช้บอกว่าของอยู่เหนือหัวพอดี.

above : ใช้บอกว่าของนั้นอยู่ด้านบน(กว้างๆ).

Preposition วลี

Preposition วลี คือบุรพบทตั้งแต่ 2 ตัวขึ้นไปมารวมอยู่ด้วยกัน และมีความหมายเสมือนเป็นบุรพบทคำเดียว แบ่งออกเป็น 2 ชนิด คือ

1. บุรพบทวลีชนิด 2 ตัว [two words Preposition].

2. บุรพบทวลีชนิด 3 ตัว [three words Preposition].

-

บุรพบทชนิด 2 ตัว ได้แก่บุรพบทต่อไปนี้คือ

according to ตาม , instead of แทน , แทนที่
because of เพราะว่า, owing to เนื่องจาก.

บุรพบทชนิด 3 ตัว ได้แก่บุรพบทต่อไปนี้คือ

in order to : เพื่อที่จะ , by means of : โดยอาศัย
on account of : เนื่องจาก , in spite of : ถึงแม้ว่า
in front of : ข้างหน้า , in back of : ข้างหลัง
for the sake of : เพื่อเห็นแก่ , of the point of : เกือบจะ
on the point of : เกือบจะ , in consequence of : เนื่องจากว่า

* หมายเหตุ ในเรื่องการใช้นบุรพบทนี้ ยังมี กริยาบางตัวที่มีข้อบังคับว่าต้องใช้บุรพบทตัวใดตามหลังอีกด้วย อย่างเช่น belong to (เป็นของ) , arrive at (มาถึงสถานที่เล็กๆ) , ask... for (ขอ) , agree with (เห็นด้วย ตกลงด้วย) , consist of (ประกอบด้วย) protect from (ป้องกันจาก) , believe in (เชื่อ, มีศรัทธา) , live on (กินเป็นอาหาร) , make of (ทำด้วย) , be afraid of (กลัว,เกรงกลัว) เป็นต้น ซึ่งเราควรค้นคว้าศึกษาไว้ถ้ามีโอกาส.

จบเรื่อง preposition

Tense

Tense คือรูปแบบ(หรือโครงสร้าง)ของกริยา ที่แสดงให้เห็นเราทราบว่าการกระทำหรือเหตุการณ์นั้นๆเกิดขึ้นเมื่อใด ซึ่งเรื่อง tense นี้เป็นเรื่องสำคัญ ถ้าเราใช้ tense ไม่ถูกเราก็จะสื่อภาษากับเขาไม่ได้ เพราะในประโยคภาษาอังกฤษนั้นจะอยู่ในรูปของ tense เสมอ ซึ่งต่างกับภาษาไทยที่เราจะมีข้อความบอกว่าเกิดขึ้นเมื่อใดมาช่วยเสมอ แต่ภาษาอังกฤษจะใช้รูป tense นี้มาเป็นตัวบอก ดังนั้นการศึกษาเรื่อง tense จึงเป็นเรื่องจำเป็น.

Tense ในภาษาอังกฤษนี้จะแบ่งออกเป็น 3 tense ใหญ่ๆคือ

1. Present tense ปัจจุบัน

2. Past tense อดีตกาล

3. Future tense อนาคตกาล

ในแต่ละ tense ยังแยกย่อยได้ tense ละ 4 คือ

1. Simple tense ธรรมดา (ง่ายๆตรงๆไม่ซับซ้อน).

2. Continuous tense กำลังกระทำอยู่ (กำลังเกิดอยู่)

3. Perfect tense สมบูรณ์ (ทำเรียบร้อยแล้ว).

4. Perfect continuous tense สมบูรณ์กำลังกระทำ (ทำเรียบร้อยแล้วและกำลังดำเนินอยู่ด้วย).

โครงสร้างของ Tense ทั้ง 12 มีดังนี้

[1.1] S + Verb 1 +(บอกความจริงที่เกิดขึ้นง่ายๆตรงๆไม่ซับซ้อน).

[Present] [1.2] S + is,am,are + Verb 1 ing + ...(บอกว่ายี่สิบเก้ากำลังเกิดอะไรอยู่).

[1.3] S + has,have + Verb 3 +(บอกว่ายี่สิบเก้าได้ทำมาแล้วจนถึงปัจจุบัน).

[1.4] S + has,have + been + Verb 1 ing + ...(บอกว่ายี่สิบเก้าได้ทำมาแล้วและกำลังทำต่อไปอีก).

[2.1] S + Verb 2 +(บอกเรื่องที่เคยเกิดมาแล้วในอดีต).

[Past] [2.2] S + was,were + Verb 1 +...(บอกเรื่องที่กำลังทำอยู่ในอดีต).

[2.3] S + had + verb 3 + ...(บอกเรื่องที่ทำมาแล้วในอดีตในช่วงเวลาใดเวลาหนึ่ง).

[2.4] S + had + been + verb 1 ing + ...(บอกเรื่องที่ทำมาแล้วอย่างต่อเนื่องไม่หยุด).

[3.1] S + will,shall + verb 1 +...(บอกเรื่องที่จะเกิดขึ้นในอนาคต).

[Feature] [3.2] S + will,shall + be + Verb 1 ing + ...(บอกว่ายี่สิบเก้ากำลังทำอะไรอยู่).

[3.3] S + will,shall + have + Verb 3 +...(บอกเรื่องที่จะเกิดหรือสำเร็จในช่วงเวลาใดเวลา)

-หนึ่ง).

[3.4] S + will, shall + have + been + verb 1 ing +(บอก
เรื่องที่จะทำอย่างต่อเนื่องในเวลาใด

- เวลาหนึ่งในอนาคตและจะทำต่อไปเรื่อยข้างหน้า).__

หลักการใช้แต่ละ tense มีดังนี้

[1.1] Present simple tense เช่น He walks. เขาเดิน,

1. ใช้กับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตามความจริงของธรรมชาติ และคำสุภาษิตคำ พังเพย.
2. ใช้กับเหตุการณ์ที่เป็นความจริงในขณะที่พูด (ก่อนหรือหลังจะไม่จริงก็ตาม).
3. ใช้กับกริยาที่ทำนานไม่ได้ เช่น รัก, เข้าใจ, รู้ เป็นต้น.
4. ใช้กับการกระทำที่คิดว่าจะเกิดขึ้นในอนาคตอันใกล้(จะมีคำวิเศษณ์บอกอนาคตร่วมด้วย).
5. ใช้ในการเล่าสรุปเรื่องต่างๆในอดีต เช่นนิยาย นิทาน.
6. ใช้ในประโยคเงื่อนไขในอนาคต ที่ต้นประโยคจะขึ้นต้นด้วยคำว่า If (ถ้า), unless (เว้นเสียแต่ว่า), as soon as (เมื่อ, ขณะที่), till (จนกระทั่ง), whenever (เมื่อไรก็ตาม), while (ขณะที่) เป็นต้น.
7. ใช้กับเรื่องที่ทำอย่างสม่ำเสมอ และมีคำวิเศษณ์บอกเวลาที่สม่ำเสมอร่วมอยู่ด้วย เช่น always (เสมอๆ), often (บ่อยๆ), every day (ทุกๆวัน) เป็นต้น.
8. ใช้ในประโยคที่คล้ายตามที่เป็น [1.1] ประโยคตามต้องใช้ [1.1] ด้วยเสมอ.

[1.2] Present continuous tense เช่น He is walking. เขากำลังเดิน.

1. ใช้ในเหตุการณ์ที่กำลังกระทำอยู่ในขณะที่พูด(ใช้ now ร่วมด้วยก็ได้ โดยใส่ไว้ต้นประโยค, หลังกริยา หรือสุดประโยคก็ได้).
2. ใช้ในเหตุการณ์ที่กำลังกระทำอยู่ในระยะเวลาอันยาวนาน เช่น ในวันนี้, ในปีนี้ .
3. ใช้กับเหตุการณ์ที่ผู้พูดมั่นใจว่าจะต้องเกิดขึ้นในอนาคตอันใกล้ เช่น เร็วๆนี้, พรุ่งนี้.

*หมายเหตุ กริยาที่ทำนานไม่ได้ เช่น รัก, เข้าใจ, รู้, ชอบ จะนำมาแต่งใน Tense นี้ไม่ได้.

[1.3] Present perfect tense เช่น He has walk เขาได้เดินแล้ว.

1. ใช้กับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแล้วในอดีต และต่อเนื่องมาจนถึงปัจจุบัน และจะมีคำว่า Since (ตั้งแต่) และ for (เป็นเวลา) มาใช้ร่วมด้วยเสมอ.
2. ใช้กับเหตุการณ์ที่ได้เคยทำมาแล้วในอดีต (จะกี่ครั้งก็ได้ หรือจะทำอีกในปัจจุบัน หรือจะทำในอนาคตก็ได้)และจะมีคำว่า ever (เคย) , never (ไม่เคย) มาใช้ร่วมด้วย.
3. ใช้กับเหตุการณ์ที่จบลงแล้วแต่ผู้พูดยังประทับใจอยู่ (ถ้าไม่ประทับใจก็ใช้ Tense
4. ใช้กับเหตุการณ์ที่เพิ่งจบไปแล้วไม่นาน(ไม่ได้ประทับใจอยู่) ซึ่งจะมีคำเหล่านี้มาใช้ร่วมด้วยเสมอ คือ Just (เพิ่งจะ), already (เรียบร้อยแล้ว), yet (ยัง), finally (ในที่สุด) เป็นต้น.

[1.4] Present perfect continuous tense เช่น He has been walking . เขาได้กำลังเดินแล้ว.

* มีหลักการใช้เหมือน [1.3] ทุกประการ เพียงแต่ว่าเน้นว่าจะทำต่อไปในอนาคตด้วย ซึ่ง [1.3] นั้นไม่เน้นว่าได้กระทำอย่างต่อเนื่องหรือไม่ ส่วน [1.4] นี้เน้นว่ากระทำอย่างต่อเนื่องและจะกระทำต่อไปในอนาคตอีกด้วย.

[2.1] Past simple tense เช่น He walked. เขาเดินแล้ว.

1. ใช้กับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและจบลงแล้วในอดีต มีได้ต่อเนื่องมาถึงขณะที่พูด และมักมีคำต่อไปนี้มาร่วมด้วยเสมอในประโยค เช่น Yesterday, year เป็นต้น.
2. ใช้กับเหตุการณ์ที่ทำเป็นประจำในอดีตที่ผ่านมาในครั้งนั้นๆ ซึ่งต้องมีคำวิเศษณ์บอกความถี่ (เช่น Always, every day) กับคำวิเศษณ์ บอกเวลา (เช่น yesterday, last month) 2 อย่างมาร่วมอยู่ด้วยเสมอ.
3. ใช้กับเหตุการณ์ที่ได้เคยเกิดขึ้นมาแล้วในอดีต แต่ปัจจุบันไม่ได้เกิดอยู่ หรือไม่ได้เป็นดังในอดีตนั้นแล้ว ซึ่งจะมีคำว่า ago นี้ร่วมอยู่ด้วย.
4. ใช้ในประโยคที่คล้ายตามที่ เป็น [2.1] ประโยคคล้ายตามก็ต้องเป็น [2.1] ด้วย.

[2.2] Past continuous tense เช่น He was walking . เขากำลังเดินแล้ว

1. ใช้กับเหตุการณ์ 2 อย่างที่เกิดขึ้นไม่พร้อมกัน (2.2 นี้ไม่นิยมใช้ตามลำพัง - ถ้าเกิดก่อนใช้ 2.2 - ถ้าเกิดทีหลังใช้ 2.1).
2. ใช้กับเหตุการณ์ที่ได้กระทำติดต่อกันตลอดเวลาที่ได้ระบุไว้ในประโยค ซึ่งจะมีคำบอกเวลาร่วมอยู่ด้วยในประโยค เช่น all day yesterday etc.
3. ใช้กับเหตุการณ์ 2 อย่างที่กำลังทำในเวลาเดียวกัน(ใช้เฉพาะกริยาที่ทำได้นาน

เท่านั้น หากเป็นกริยาที่ทำนานไม่ได้ก็ใช้หลักข้อ 1) ถ้าแต่งด้วย 2.1 กับ 2.2 จะดูจืดชืด เช่น He was cleaning the house while I was cooking breakfast.

[2.3] Past perfect tense เช่น He had walk. เขาได้เดินแล้ว.

1. ใช้กับเหตุการณ์ 2 อย่างที่เกิดขึ้นไม่พร้อมกันในอดีต มีหลักการใช้ดังนี้.

เกิดก่อนใช้ 2.3 เกิดทีหลังใช้ 2.1.

2. ใช้กับเหตุการณ์หรือการกระทำอันเดียวกันได้ในอดีต แต่ต้องระบุชั่วโมงและวันให้แน่ชัดไว้ในทุกประโยคด้วยทุกครั้ง เช่น She had breakfast at eight o'clock yesterday.

[2.4] past perfect continuous tense เช่น He had been walking.

มีหลักการใช้เหมือนกับ 2.3 ทุกกรณี เพียงแต่ tense นี้ ต้องการย้ำถึงความต่อเนื่องของการกระทำที่ 1 ว่าได้กระทำต่อเนื่องไปจนถึงการกระทำที่ 2 โดยมีได้หยุด เช่น When we arrive at the meeting , the lecturer had been speaking for an hour . เมื่อพวกเราไปถึงที่ประชุม ผู้บรรยายได้พูดมาแล้วเป็นเวลา 1 ชั่วโมง.

[3.1] Future simple tense เช่น He will walk. เขาจะเดิน.

ใช้กับเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในอนาคต ซึ่งจะมีคำว่า tomorrow, to night, next week, next month เป็นต้น มาร่วมอยู่ด้วย.

* Shall ใช้กับ I , we.

Will ใช้กับบุรุษที่ 2 และนามทั่วไป.

Will, shall จะใช้สลับกันในกรณีที่จะให้คำมั่นสัญญา, ขมขู่บังคับ, ตกใจใจแน่วแน่.

Will, shall ใช้กับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยธรรมชาติหรือจงใจก็ได้.

Be going to (จะ) ใช้กับความตั้งใจของมนุษย์เท่านั้น ห้ามใช้กับเหตุการณ์ของธรรมชาติและนิยมใช้ในประโยคเงื่อนไข.

[3.2] Future continuous tense เช่น He will be walking. เขากำลังจะเดิน.

1. ใช้ในการบอกกล่าวว่าจะในอนาคตนั้นกำลังทำอะไรอยู่ (ต้องกำหนดเวลาแน่นอนด้วยเสมอ).

2. ใช้กับเหตุการณ์ 2 อย่างที่จะเกิดขึ้นไม่พร้อมกันในอนาคต มีหลักการใช้ดังนี้.

- เกิดก่อนใช้ 3.2 S + will be, shall be + Verb 1 ing.
- เกิดทีหลังใช้ 1.1 S + Verb 1 .

[3.3] Future perfect tens เช่น He will walked. เขาจะได้เดินแล้ว.

1. ใช้กับเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นหรือสำเร็จลงในเวลาใดเวลาหนึ่งในอนาคต โดยจะมีคำว่า by นำหน้ากลุ่มคำที่บอกเวลาด้วย เช่น by tomorrow , by next week เป็นต้น.

2. ใช้กับเหตุการณ์ 2 อย่างที่จะเกิดขึ้นไม่พร้อมกันในอนาคต มีหลักดังนี้.

- เกิดก่อนใช้ 3.3 S + will, shall + have + Verb 3.
- เกิดทีหลังใช้ 1.1 S + Verb 1 .

[3.4] Future perfect continuous tense เช่น He will have been walking. เขาจะได้กำลังเดินแล้ว.

ใช้เหมือน 3.3 ต่างกันเพียงแต่ว่า 3.4 นี้เน้นถึงการกระทำที่ 1 ได้ทำต่อเนื่องมาจนถึงการกระทำที่ 2 และจะกระทำต่อไปในอนาคตอีกด้วย.

* Tense นี้ไม่ค่อยนิยมใช้บ่อยนัก โดยเฉพาะกริยาที่ทำนานไม่ได้ อย่างนำมาแต่งใน Tense นี้ได้ขาด.

จบเรื่อง Tense

[|หน้าต่อไป|](#)

Sentence and clause

Sentence คือ ข้อความที่พูดออกมาแล้วได้ความหมายสมบูรณ์ ฟังรู้เรื่องซึ่งส่วนมากจะมีประธาน (Subject) และกริยา(Verb)มาด้วยกันเสมอ เช่น The bird fled. นกบิน หรืออาจจะเป็นคำคำเดียวก็ได้ ถ้าฟังกันรู้เรื่อง โดยเฉพาะประโยคคำสั่งที่มักจะเป็นคำกริยาคำเดียว เช่น Shoot. ยิงได้, Go. ไปซิ, Come here. มาสิ, Look out. ระวัง เป็นต้น

Clause คือประโยค Sentence หลายประโยครวมกันอยู่ คือถ้าอยู่ตามลำพังจะเป็น Sentence ถ้ารวมกันอยู่จึงจะเป็น Clause. เช่น เป็น Sentence เพราะอยู่ตามลำพัง : I know. ผมรู้ : How old is he ? เขาอายุเท่าไร?

เป็น Clause เพราะรวมกันอยู่ : I know how old he is. ผมรู้เขาอายุเท่าไร.

ชนิดของ Sentence

Sentence แยกออกเป็น 4 ชนิดคือ

1. **Simple Sentence** (เอกัตถะประโยค) หมายถึงประโยคที่มีกริยาแท้หรือกริยาสำคัญเพียงตัวเดียว (คือจะมีประธานกับกริยา) ส่วนอย่างอื่นจะมีมากหรือน้อยอย่างไรก็ได้ เช่น

That girl cooks her breakfast by herself. เด็กหญิงคนนั้นทำอาหารเช้าของเธอด้วยตัวเอง

2. **Compound Sentence** (อนันัตถะประโยค) หมายถึงประโยคใหญ่ที่ประกอบขึ้นด้วยประโยคเล็กของ Simple Sentence ตั้งแต่ 2 ประโยคขึ้นไป โดยอาศัย Conjunction (and, or, as, but) เป็นตัวเชื่อม เช่น

(Simple Sentence) = He open the door. เขาเปิดประตู

(Simple Sentence) = He walked into the room. เขาเดินเข้าไปในห้อง

(Compound Sentence) = He open the door and walked into the room. เขาเปิดประตูและเดินเข้าไปในห้อง

3. **Complex Sentence** (สังกรประโยค) หมายถึงประโยคใหญ่ที่ประกอบด้วยประโยคเล็ก 2 ประโยค โดย 2 ประโยคนี้อาจมีความสำคัญไม่เท่ากัน นั่นคือประโยคหลัก Main Clause (มขยประโยค) ที่มีใจความสมบูรณ์ และประโยครอง Subordinate Clause(อนประโยค) ที่ต้องอาศัยประโยค Main Clause จึงจะได้ใจความสมบูรณ์ เช่น..

Complex Sentence = This is the house that I bought last year. นี่คือนบ้านที่ผมซื้อไว้เมื่อปีที่แล้ว

Main Clause = This is the house.

Subordinate Clause = that I bought last year.

4. **Compound Complex Sentence** (อเนกัตถะสังกรประโยค) หมายถึง ประโยคใหญ่ตั้งแต่ 2 ประโยคขึ้นไปมารวมกันอยู่ โดยอีกประโยคใหญ่ท่อนหนึ่งนั้นจะมีประโยคเล็กแทรกซ้อนอยู่ภายใน เช่น **Compound Complex Sentence** = I couldn't remember **what his name is**, but I will ask him. = ฉันจำไม่ได้ว่าเขาชื่ออะไร แต่ฉันจะถามเขา

ชนิดของ Subordinate Clause

Subordinate Clause (อนุประโยค) คือประโยคที่ไม่มีเนื้อความสมบูรณ์ในตัวเอง จะต้องไปอาศัยประโยคหลักหรือประโยคใหญ่เสียก่อน แล้วเนื้อความของมันจึงจะฟังเข้าใจ ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ชนิดคือ

1. **Noun Clause** (นามานุกรประโยค) คือประโยคนั้นทั้งประโยคถูกนำมาใช้ทำหน้าที่เป็นนาม หรือเสมือนนาม ซึ่งลักษณะของประโยค Noun Clause จะขึ้นต้นประโยคของมันเองด้วยคำต่อไปนี้ คือ :- **what, that, which, where, when, why, who, whom, whose, how.** ซึ่ง Noun Clause นี้ย่อมทำหน้าที่ได้หลายอย่างในหลักไวยากรณ์ เช่นเดียวกับนามทั่วไป คือ

- (1) เป็นประธานของกริยา เช่น **Where he stays** is not answered.
- (2) เป็นกรรมของกริยา เช่น.. I know **where he lives.**
- (3) เป็นกรรมของ Preposition เช่น She is waiting for **what she wants.**
- (4) เป็นส่วนสมบุรณ์ของกริยา เช่น The books are **what they want.**
- (5) เป็นนามซ้อนนามของนามที่อยู่ข้างหน้า เช่น The news **that he was dead** is not true.

2. **Adjective Clause** (คุณานุกรประโยค) คือประโยคนั้นทั้งประโยคทำหน้าที่เป็นคุณศัพท์(Adjective)ขยายนามที่อยู่ข้างหน้าของมัน ซึ่งลักษณะของ Adjective Clause นั้นจะต้องขึ้นต้นประโยคด้วยคำต่อไปนี้ คือ **which, where, when, why, who, whom, whose, of which, that**(และอาจจะขึ้นต้นด้วยคำเหล่านี้ด้วย คือ as(เช่นเดียวกันกับ), but(ผู้ซึ่งไม่), before(ก่อนวันที่), after(หลังจากวันที่) และหน้าคำเหล่านี้ต้องเป็นคำนามด้วย(หากหน้าคำเหล่านี้เป็นคำกริยา ไม่ใช่คำนาม ประโยคนั้นก็จะกลายเป็นประโยค Noun Clause ไป)

เช่น He reads the book **which I gave him.** เขาอ่านหนังสือที่ผมได้ให้เขาไป

3. **Adverb Clause** (วิเศษานุกรประโยค) คือประโยคนั้นทั้งประโยคทำหน้าที่เหมือน Adverb (กริยวิเศษณ์) ทั่วๆไป เพื่อทำหน้าที่ขยายกริยาในประโยคหลัก(Main Clause) ซึ่ง Adverb Clause แบ่งออกเป็น 9 ชนิดคือ

1. Adverb Clause ที่แสดงลักษณะอาการ(Manner) จะขึ้นต้นด้วยคำว่า **as, as if, as hough.**
2. Adverb Clause ที่แสดงสถานที่(Place)จะขึ้นต้นด้วยคำว่า **where, wherever, as far as, as near as.**
3. Adverb Clause ที่แสดงเวลา(Time)จะขึ้นต้นด้วยคำว่า **when, e, while, since, as, before, after, until, as soon as, as long as, all the time(that).**
4. Adverb Clause ที่แสดงเหตุผล(Reason)จะขึ้นต้นด้วยคำว่า **because, as, since, seeing, that, now that.**
5. Adverb Clause ที่แสดงความมุ่งหมาย(Purpose)จะขึ้นต้นด้วยคำว่า **so as, in order that, for the purpose, that, for fear that.**
6. Adverb Clause ที่แสดงการยอมรับ(Concession)จะขึ้นต้นด้วยคำว่า **although, thought, even thought, even if.**
7. Adverb Clause ที่แสดง การเปรียบเทียบ(Comparison)จะขึ้นต้นด้วยคำว่า **as + Adjective + as, as + Adverb + as, not so + Adjective + as, not so + adverb + as.**
8. Adverb Clause ที่แสดง เงื่อนไขหรือสมมติ(Condition)จะขึ้นต้นด้วยคำว่า **if, if only, unless, whether, supposing that, provided that, on condition that, in case.**
9. Adverb Clause ที่แสดงผล(Result)จะขึ้นต้นด้วยคำว่า **so that, so....that, such....that, so...as to.**

จบSentence and clause

Direct and indirect Speech

Direct Speech คือ การเอาคำพูดของผู้อื่นที่ตัวเองได้ยินมาเล่าให้คู่สนทนาฟัง โดยมิได้เปลี่ยนแปลงคำพูดนั้นแม้แต่ส่วนใดส่วนหนึ่งเลย เช่น Chamras said "it is my pen" จำรัสพูดว่า "มันเป็นปากกาของฉัน"

indirect Speech คือ การเอาคำพูดของผู้อื่นที่ตัวเองได้ยินมาเล่าให้คู่สนทนาฟัง โดยดัดแปลงเป็นคำพูดของผู้เล่าอีกทีหนึ่ง เช่น Chamras said that it was his pen. จำรัสพูดว่ามันเป็นปากกาของเขา

รูปแบบของ Direct Speech

รูปแบบการใช้ประโยค Direct Speech นั้นมีอยู่ 3 ชนิด คือ

รูปแบบที่ 1

1. วางประโยคนำ(เช่น He said หรือข้อความอื่นใดที่คล้ายกันนี้) ไว้ต้นประโยคทุกครั้งไป
2. ข้างหลังประโยคนำต้องใส่เครื่องหมาย Comma (,) ทุกครั้งไป หรือ (:) หรือ (;) ก็ได้
3. ประโยคที่อยู่ในเครื่องหมายคำพูดตามแบบการใช้แบบที่ 1 นี้ ต้องนำด้วยตัวอักษรใหญ่ขึ้นต้นประโยคเสมอ

เช่น He said **"The first heroine in Thai history was Tao Suranaree"**.

เขาพูดว่า "วีระสตรีคนแรกในประวัติศาสตร์ไทยคือท้าวสุรนารี"

-

รูปแบบที่ 2

1. วางประโยคนำ(เช่น He said หรือข้อความอื่นใดที่คล้ายกันนี้) ไว้ท้ายประโยคทุกครั้งไป
2. ใส่เครื่องหมาย Comma (,) ไว้หน้าประโยคที่วางอยู่ท้ายประโยคเสมอ
3. จะเปลี่ยนรูปประโยคนำจาก He said เป็น said he ก็ได้ และประโยคในเครื่องหมายคำพูดต้องเขียนขึ้นต้นด้วยอักษรตัวใหญ่เสมอ

เช่น **"The first heroine in Thai history was Tao Suranaree"** he said.
(or said he).

"วีระสตรีคนแรกในประวัติศาสตร์ไทยคือท้าวสุรนารี" เขาพูด

รูปแบบที่ 3

1. วางประโยคนำ(เช่น He said หรือข้อความอื่นใดที่คล้ายกันนี้) แทรกไว้ตรงกลางข้อความที่อยู่ในเครื่องหมายคำพูด
2. ข้างหน้าคำว่า he said และหลังคำว่า he said ต้องใส่เครื่องหมาย Comma (,) ด้วยกันทั้งสองตลอดไป
3. จบข้อความที่อยู่ในเครื่องหมายคำพูด ซึ่งวางตามหลัง he said ต้องใส่เครื่องหมายจบประโยคคือ (.) Full stop ทันที เช่น

"The first heroine in Thai history" he said **"was Tao Suranaree"**

"วีระสตรีคนแรกในประวัติศาสตร์ไทย" เขาพูด " คือท้าวสุรนารี"

หลักการเปลี่ยนประโยค Direct Speech เป็น indirect Speech

หลักการเปลี่ยนประโยค Direct Speech เป็น indirect Speech จะต้องเปลี่ยนแปลง

อยู่ 4 ตำแหน่ง คือ

1. เปลี่ยนแปลงกริยาของประโยคนำ

say เป็น say that

said เป็น said that

say to + บุคคล เป็น tell + บุคคล + that

said to + บุคคล เป็น tell + บุคคล + that

2. เปลี่ยนแปลงสรรพนามบุคคล(ประโยคในคำพูด)

I เป็น he or she

me เป็น him or her

my เป็น his or her

mine เป็น his or hers

myself เป็น himself or herself

we เป็น they

us เป็น them

our เป็น their

ours เป็น theirs

ourselves เป็น themselves

you (subject) เป็น I

you (object) เป็น me

your เป็น my

yours เป็น mine

yourself เป็น myself

3. เปลี่ยน Tense

Direct speech เป็น	Indirect speech เป็น
--------------------	----------------------

Present Simple	Past Simple
Present Continuous	Past Continuous
Present perfect	Past perfect
Past Simple	Past perfect
Will	Would
Shall	Should
Can	Could
May	Might
Must	Had to

4. . เปลี่ยนแปลงถ้อยคำที่แสดงความใกล้ เป็นถ้อยคำที่แสดงความห่างไกล มีดังต่อไปนี้

today , tonight	that day, that night
yesterday	the day before, the previous day
last night	the night before
last week	the week before
last month	the month before
last year	the year before
the day before yesterday	two day after, in two day's time
the day after	two day after, in two day's after
tomorrow	the next day, the following day
next week, next month	the week after, the month after
next year	the year after
thus	so
now	then, at that time
ago	before
	shortly, before then

recently

that, those, there, go

this, these, here, come

* **ข้อยกเว้น** ถ้าประโยคนำเป็น Present Simple Tens ประโยคในเครื่องหมายคำพูดเป็น Tens อะไรก็คงไว้ตาม Tens นั้น ห้ามนำกฎการเปลี่ยนแปลง Tens มาใช้บังคับโดยเด็ดขาด เช่น

Direct = She says "**I am reading** a book now". หลอนพูดว่า "ดิฉันกำลังอ่านหนังสืออยู่ขณะนี้"

Indirect = She says that **she is reading** a book then. หลอนพูดว่า หลอนกำลังอ่านหนังสืออยู่ขณะนี้

เมื่อประโยค Direct Speech เป็นคำถาม หากเปลี่ยนเป็นประโยค Indirect Speech ให้ทำดังต่อไปนี้

. เปลี่ยนกริยาของประโยคนำเสียใหม่ ตามกฎดังนี้

say เป็น ask

said เป็น asked

say to + บุคคล เป็น ask + บุคคล

said to + บุคคล เป็น asked + บุคคล

2. ถ้าประโยค Direct Speech ซึ่งเป็นคำถามนั้น ขึ้นต้นประโยคด้วยคำที่เป็นคำถามอยู่แล้วก็ให้คงไว้คงเดิม และไม่ต้องใส่ that เข้ามารวมอีก

3. ถ้าประโยค Direct Speech ซึ่งเป็นคำถามนั้น ขึ้นต้นด้วยกริยาช่วย 24 ตัว ตัวใดตัวหนึ่ง โดยมี Question Words มาร่วมอยู่ด้วย ในกรณีเช่นนี้ให้ใช้คำเชื่อมตัวอื่นมาแทน ได้แก่ Whether หรือ if (แปลว่า "หรือไม่") และไม่ต้องใส่ that เข้ามาอีก

4. เปลี่ยนรูปประโยคโครงสร้างของ Direct Speech ซึ่งเป็นคำถามนั้น ให้กลับเป็นโครงสร้างของประโยคบอกเล่า

5. กฎการเปลี่ยนแปลงสรรพนามบุคคล, การเปลี่ยนแปลง Tens และการเปลี่ยนคำไกลเป็นคำไกลนั้น ให้นำมาใช้ได้ตามปกติ โดยไม่มีข้อยกเว้นอะไรทั้งสิ้น เช่น..

Direct : He said to me, **Why** did you come here yesterday?.

: หลอนพูดกับผมว่า "ทำไมคุณจึงมาที่นี่เมื่อวานนี้?"

Indirect : he **asked** me why **I had gone** there the day before.

: หลอนถามผมว่า ทำไมคุณจึงไปที่นั่นเมื่อวันก่อน

เมื่อประโยค Direct Speech เป็นประโยคคำสั่ง

การทำประโยค Direct Speech เป็นประโยคคำสั่ง คำเตือน ฯลฯ เป็นต้นให้เป็น Indirect Speech ให้ทำดังนี้

1. ต้องเปลี่ยนกริยาของประโยคนำไปเป็นกริยาที่มีลักษณะเป็นคำสั่งตัวใดตัวหนึ่ง ทั้งนี้ให้เหมาะสมกับตำแหน่งฐานะของผู้ออกคำสั่ง
2. จะต้องระบุผู้ถูกสั่งหรือผู้ถูกขอร้องขึ้นมาเป็นตัวกรรม(Object) ของกริยาในประโยคนำเสมอ
3. สั่งให้ทำอะไร ขอร้องให้ทำอะไร ให้เติม to เข้าข้างหน้ากริยาในประโยคคำสั่งที่อยู่ใน Direct Speech นั้น แล้วมันก็จะกลายเป็นประโยคคำสั่งของ Direct Speech ทันทที เช่น

Direct : He said to his servant, **"Cook breakfast for me"**.

เขาพูดกับคนใช้ของเขาว่า, "ทำอาหารเช้าให้ฉันหน่อย"

Indirect : He order his servant **to cook breakfast for him.**

เขาสั่งให้คนใช้ของเขาทำอาหารเช้าให้เขา

กริยาต่อไปนี้นำมาใช้เป็นกริยาในประโยคคำสั่งได้

Order	สั่ง(ธรรมดา) เช่น นายสั่งบ่าว สั่งลูกน้อง เป็นต้น
Command	สั่ง(เจียบขาด) เช่น ผู้บังคับบัญชาสั่งลูกน้อง
Tell	บอก(ให้กระทำ) ใช้ได้ทั่วไป
Ask	ขอร้อง(ให้กระทำ) จะใช้ในกรณีที่มีคำว่า please อยู่เท่านั้น และเมื่อเปลี่ยนเป็น indirect Speech ก็ให้ตัดคำว่า please ออกและ มาใช้ ask แทน)
Beg	ขอ, ขอร้อง, วิงวอน (ให้กระทำ) (เหมือน ask แต่ความหมายอ่อนกว่า)
Advise	ตักเตือน, แนะนำ, บอก(ให้กระทำ) นิยมใช้ในกรณีบอกด้วยความหวังดี

***อนึ่ง** ถ้าประโยคคำสั่งนั้นเป็นประโยคคำสั่งห้าม หรือคำสั่งปฏิเสธ เมื่อเป็นประโยค Indirect Speech ให้ใช้ not to มาครั้นระหว่างประโยคนำกับประโยคคำสั่งห้าม ส่วนคำว่า don't หรือ do not นั้นให้ลบทิ้งเสีย ไม่ต้องนำมาเขียนในประโยคที่เปลี่ยนเป็น Indirect Speed ส่วนกฎการเปลี่ยนอื่นๆยังคงใช้ตามปกติ เช่น...

Direct : My friend said to me, "Don't bring my book here."

เพื่อนของผมพูดว่า "อย่านำเอาหนังสือของฉันมาไว้ที่นี่"

Indirect : My friend asked me **not to bring his book there.**

เพื่อนของผมขอร้องผมว่าอย่านำหนังสือของเขาไปไว้ที่นั่น

จบ Direct and indirect Speech

AGREEMENT OF SUBJECT AND VERB

Agreement of Subject and Verb คือการใช้กริยา(Verb)ให้สอดคล้องกับพจน์ของ ตัวประธาน(Subject) คือเมื่อประธานเป็นเอกพจน์ กริยาก็ต้องเป็นเอกพจน์ด้วย เมื่อประธานเป็นพหูพจน์ กริยาก็ต้องเป็นพหูพจน์ด้วย

หลักโดยทั่วไปในการจะรู้ว่านามตัวใดเป็นเอกพจน์หรือพหูพจน์ก็คือ

1. ถ้าท้ายศัพท์นั้นไม่เติม s ให้ถือว่าเป็นเอกพจน์ เช่น book, dog, cat
2. ถ้าท้ายศัพท์เติม s ให้ถือว่าเป็นพหูพจน์ เช่น books, dogs, cats

นามต่อไปนี้มีข้อยกเว้นว่าจะเป็นเอกพจน์หรือพหูพจน์ซึ่งต้องจำไว้คือ

1. นามเอกพจน์ 2 ตัวที่เชื่อมด้วย and ให้ถือว่าเป็นพหูพจน์ เช่น **Deang and Dam are** friend.

*ยกเว้นนามบางตัวที่แม้จะเชื่อมด้วย and แล้วแต่ก็ยังเป็นเอกพจน์อยู่เพราะเมื่อนามาใช้ยังถือว่าเป็นหน่วยเดียวกัน เช่น **Rice and curry is** her favorite meal. ข้าวราดแกงเป็นอาหารโปรดของเธอ

2. นามเอกพจน์ที่เชื่อมด้วย and โดยนามตัวที่ 2 ไม่มี Article นำหน้า แล้วนำมาใช้หมายถึงคนๆเดียว นามนั้นถือว่าเป็นเอกพจน์ เช่น : **The manager and owner** of this company **is** to Hong Kong soon : ผู้จัดการและเจ้าของบริษัทแห่งนี้จะไปฮ่องกงเร็วๆนี้ (เป็นคนคนเดียว)

หมายเหตุ แต่ถ้ามี Article นำหน้าทั้ง 2 ตัว นามนั้นถือว่าเป็นพหูพจน์ เช่น.

: **The manager and the owner** of this school **are** going to England now. : ผู้จัดการและเจ้าของโรงเรียนนี้กำลังไปอังกฤษเดี๋ยวนี้ (ผู้จัดการและเจ้าของโรงเรียนเป็นคนละคน)

3. นามเอกพจน์ที่มีคุณศัพท์บอกสีหรือบอกขนาดมาขยายอยู่ข้างหน้า จะถือว่าเป็นเอกพจน์หรือพหูพจน์ ให้สังเกตดังนี้

3.1 ถ้าคุณศัพท์นั้นมี Article นำหน้าเฉพาะคุณศัพท์ตัวหนึ่ง ส่วนตัวที่ สองไม่มี Article นำหน้า นามตัวนั้นถือว่าเป็นเอกพจน์ เช่น **A white and**

black cat is sleeping the table. แมวสีขาวดำกำลังนอนหลับอยู่ใต้โต๊ะ

3.2 แต่ถ้าคุณศัพท์นั้นมี Article นำหน้าด้วยกันทั้งสอง นามเอกพจน์นั้นให้ถือว่าเป็นพหูพจน์ เช่น **A white and a black cat are** playing under the table. แมวขาวและแมวดำกำลังเล่นอยู่ใต้โต๊ะ

4. นามที่มีคำต่อไปนี้มาขยายตามหลัง จะใช้กริยาเป็นเอกพจน์หรือพหูพจน์นั้น ให้ถือตามคำนามที่วางอยู่หน้าคำเหล่านี้เป็นเกณฑ์ ได้แก่ with, together with, along with, as well as, including, in addition to, accompanied by, etc เช่น **Manu, with his friend, is** doing exercises. มนุพร้อมด้วยเพื่อนของเขากำลังทำแบบฝึกหัด

5. กริยาที่ตามหลัง There และ Here จะใช้รูปเอกพจน์หรือพหูพจน์นั้นให้ถือเอาตามคำนามที่ตามหลังคำทั้ง 2 นี้ เช่น There **is a rubber** on the table. (เอกพจน์)

There **are rubbers** on the table. (พหูพจน์)

หมายเหตุ และแม้คำสรรพนามด้วยเช่น : There **she goes** alone. (เอกพจน์)

: There **they play** football.

(พหูพจน์)

6. วลี (Phrase) หรืออนุประโยค (Subordinate Clause) ที่ไปขยายอยู่หลังประธาน ไม่มีส่วนทำให้ประธานนั้นเป็นเอกพจน์หรือพหูพจน์ ดังนั้นจะใช้กริยาเป็นเอกพจน์หรือพหูพจน์ จะต้องถือเอาตามประธานที่อยู่หน้าวลีหรือหน้าอนุประโยคที่ไปทำหน้าที่ขยาย เช่น The **boy** who is reading these books **is** very wise. (เอกพจน์)

7. สรรพนามผสมต่อไปนี้ถือเป็นเอกพจน์ตลอดไป ได้แก่

someone anyone everyone no one

somebody anybody everybody no body

something anything everything nothing

somewhere anywhere everywher

8. เมื่อประธาน(subject) ใดมีสันธาน(Conjunction)ต่อไปนี้มาเชื่อม จะใช้กริยาเป็นเอกพจน์หรือพหูพจน์นั้น ให้ถือตามประธานที่อยู่หลังคำสันธานเหล่านี้ ได้แก่

or(หรือ) ,either....or(ไม่ว่าอันใดก็อันหนึ่ง) neither.....nor (ไม่ทั้งสอง) not only.....but also..... (ไม่เพียงแต่....เท่านั้น แต่...อีกด้วย)

9. กริยาของ who, which, where ในประโยค Adjective Class จะใช้กริยาเป็นเอกพจน์หรือพหูพจน์ต้องถือเอาตามนามหรือสรรพนามที่วางอยู่หน้าคำทั้ง 3 นี้

10. A number of + นามพหูพจน์ (plural Noun) เมื่อไปทำหน้าที่เป็นประธาน กริยาต้องใช้รูปพหูพจน์, ส่วน The number of + นามพหูพจน์ (plural Noun) เมื่อไปทำหน้าที่เป็นประธาน กริยาต้องใช้รูปเอกพจน์

11. จำนวนเงินของสกุลต่างๆและการวัดระยะทาง จะมีรูปเป็นเอกพจน์ หรือพหูพจน์ก็ตาม เมื่อไปทำหน้าที่เป็นประธานให้ถือว่าเป็นเอกพจน์ตลอดไป

12. ชื่อเรื่อง,ชื่อหนังสือ,และชื่อเพลง ที่มีรูปเป็นพหูพจน์เมื่อนำมาใช้เป็นประธานในประโยคให้ถือว่าเป็นเอกพจน์ตลอดไป

13. เศษส่วนของนามที่เป็นพหูพจน์ ต้องใช้กริยาเป็นพหูพจน์, เศษส่วนของนามที่เป็นเอกพจน์หรือนามที่นับไม่ได้ ต้องใช้กริยาเป็นเอกพจน์ตลอดไป

14. คำต่อไปนี้เมื่อเป็น Pronoun (สรรพนาม) คือใช้แต่মনลอยๆไม่มีนามอื่นตามหลัง ต้องถือเป็นพหูพจน์ตลอดไป กริยาจึงต้องใช้รูปพหูพจน์ตามไปด้วย ได้แก่คำว่า all, both, few,(หรือ a few), many, some, several, none of

15. นามต่อไปนี้เป็นรูปเอกพจน์ แต่ใช้เป็นพหูพจน์ เช่น

people, police, cattle(วัวควาย) children(เด็กๆ) etc.

16. นามต่อไปนี้รูปศัพท์เป็นพหูพจน์ แต่ใช้เป็นเอกพจน์ เช่น

news, physics, mathematic etc.

17. นามต่อไปนี้มีรูปเป็นพหูพจน์ และก็ใช้เป็นพหูพจน์ด้วย แม้บางครั้งของสิ่งนั้นจะมีเพียงอันเดียวก็ตาม เช่น trousers (กางเกงขายาว) shorts (กางเกงขาสั้น) tongs (คีม) etc.

18. นามต่อไปนี้มีรูปเหมือนกันทั้งเอกพจน์และพหูพจน์ ได้แก่

fish ปลา sheep แกะ

deer กวาง trout ปลาเทร้าต์

salmon ปลาแซลมอน bison วัวกระทิง

จบ Agreement of Subject and Verb

(สรุปจาก STANDARD ENGLISH GRAMMAR ของ สำราญ คำยี่ ACE,CGEt)
